

Karma de Neam

**69 de căi de
a face dragostea
(de sine și de țară)
să explodeze**

Marius Spiridon

Karma de neam – 69 de căi de a face dragostea (de sine și de țară) să explodeze

Coperta: **Andreea Orîndaru**

O producție marca Createrra:

Website: www.createrra.ro

E-mail: salut@createrra.ro

Telefon: (0737) 333 661

©2020, **Marius Spiridon**

©2020, **Editura Createrra**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPIRIDON, MARIUS

Karma de Neam - 69 de căi de a face dragostea (de sine și de țară) să explodeze / Marius Spiridon. - București :

Createrra, 2019

ISBN 978-606-94910-2-7

159.9

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Introducere în 69 de pași simpli.....	4
Capitolul 1: Adevărul, spus în față	9
Capitolul 2: Izvorul durerii la români	22
Capitolul 3: Românul, Om și Neam.....	34
Capitolul 4: Secretul Păsării Phoenix	48
Capitolul 5: Saltul în necunoscut - secretul unității ..	60
Capitolul 6: Giganți în misiune	72
Capitolul 7: Suntem cu toții ai noștri.....	84
Capitolul 8: Regulile de aur ale românismului.....	96
Capitolul 9: Viitorul, trăit cu generozitate... acum..	103
Capitolul 10: Darul întoarcerii acasă.....	116
Cine este CREATERRA?	126

Introducere în 69 de pași simpli

Când mi-a venit prima idee de a scrie această carte, titlul ei era „*Izvorul minciunilor - cum să pretinzi că trăiești cu succes și să arăți bine în fața prietenilor*”. Mi-am trăit mare parte din viață pentru a minți lumea. După ce am început să fac primii pași și să învăț primele cuvinte, mi-a devenit clar că scopul meu în lume este să arăt bine, să îmi ascund suferința (adică, să fiu bărbat) și, mai ales, să îi conving pe ceilalți ca eu sunt cel mai cel.

Mi-a luat cam 30 de ani să îmi dau seama că prostia mea nu avea limite. De câte ori reușeam să amăgesc pe cineva cu minciunile mele, mai apăreau 10 oameni care trebuiau convinși. Mă trezeam obosit, mă culcam obosit și dormeam pe fugă: în viziunea mea, erau armate întregi de oameni care așteptau să fie impresionate de povestea mea de viață, chiar de la prima oră a dimineții. Viața mea era o cursă continuă.

Sincer, dacă aș fi în locul tău, aș închide cartea chiar acum și aș duce-o înapoi de unde am cumpărat-o. Problema cu cei care vor citi până la capăt este că fie vor ajunge să se recunoască în mine și în propria-mi prostie (ceea ce va face necesară în viața lor o transformare de amploare), fie nu vor descoperi nimic nou (ceea ce le va da voie să depună în continuare veșnicile eforturi de a arăta lumii superioritatea lor). În oricare din cazuri, inutilitatea cărții e totală. Și asta pentru că nimic nu poate face o diferență în viața

nimănui, în afară de propria persoană. Mare parte din viața noastră o petrecem încercând să fim impresionați sau să impresionăm, să manipulăm sau să evităm să fim calcați în picioare. Culmea, niciodată nu reușim.

Lucrul care rămâne clar și fără de întrebări, însă, este că am trecut cu toții prin viață arătând bine, pentru o vreme. Am călcat în picioare tot ce se putea călca și nu am ratat nici un tren: ne-am aruncat sub toate. Suntem veterani în a fi complet paralizați în viața asta și nu e un singur colț de stradă la care să nu trâmbițăm realizarea asta măreață a noastră.

Cartea din fața ta e scrisă în mod special pentru contextul în care trăiește România la acest moment. Pe parcursul ei vei avea ocazia să înțelegi motivul pentru care arăți cu degetul înspre scena politică, spre familie, spre vecini sau spre circumstanțe. Sunt șanse mari ca experiența ta să fie cel puțin dureroasă.

Mare parte din cititorii cărților mele anterioare mi-au spus că primele capitole au fost întotdeauna cele mai relevante și asta pentru că ei își pierdeau amorțea în care se instalaseră confortabil de ani buni.

Tema principală a cărții este de a pune degetul pe o rană care a fost ignorată pentru prea mult timp. Este vorba de minciună. Mințim prea mult, prea des, prea peste tot și cu prea mult talent. Minciuna asta ne cauzează stres, autodistrugere, boală, deconectare și lipsă de rezultate. Suferința pe care ne-o cauzăm

singuri sau unii altora ne răpește ultima fărâmbă de vitalitate și împlinire. Și totuși continuăm să o facem. De ce? Vom afla în primul capitol al cărții.

În varianta finală, am botezat cartea „*Karma de neam*” pentru că am realizat că, în absența unui duș rece care să ne trezească din paralizia zilnică în care ne scufundăm, destinul nostru este același pentru toți. Trăim, ne zbatem și murim! Nimeni nu scapă viu din viața asta! Singurul lucru asupra căruia vom descoperi că avem controlul în viața noastră este tocmai spațiul dintre naștere și moarte. Îl vom numi calitatea vieții de zi cu zi.

Pe parcursul acestei cărți, voi face referire la niște termeni și valori autohtone. Va fi necesar ca o parte din ele să fie demolate. În mod identic, va fi necesar ca altele să fie consolidate. Tu vei fi singura persoană în măsură să aprecieze direcția în care o va lua viața ta sau dacă e cazul să apară schimbări de vreun fel pentru tine. Cineva, cu mult mai deștept decât mine, a spus că „*Nebunia înseamnă să faci același lucru în mod repetat și să te aștepti să obții alt rezultat*”. Pe acel om îl cheama Einstein.

Obiectivul final al acestei cărți este de a clarifica trei lucruri. Primul este legat de stresul despre care lumea zice că e pretutindeni în mediul înconjurător. Lumea este formată din timp, locații, întâmplări și oameni. Doar ultima categorie, oamenii, conține stres. În general, noi, oamenii, emitem ipoteze și presupuneri, în legătură cu care devenim foarte

atașați. Apoi suferim pentru că nu vrem să renunțăm la falsurile pe care noi înșine le-am creat. Încăpățânarea asta generează stres. Vom descoperi cum să renunțăm la falsitatea noastră în cel mai puțin teatral mod posibil.

Al doilea lucru ține de țară în care trăim. Din suferința, stresul și minciunile noastre am creat o atmosferă generală care este respingătoare chiar și pentru noi, cei care am produs-o. În „*Karma de Neam*” vom arunca o privire la felul în care urâțenia din jur își are izvorul chiar în interiorul nostru, a celor care doar privesc. O mare parte din timp gândim și doar o mică parte din timp acționăm. Apoi petrecem timpul rămas încercând să facem realitatea să corespundă cu gândurile noastre, iar atunci când reușim, respingem fiecare bucățică din ea. Cam asta s-a întâmplat în România de ceva vreme. Am lăsat niște minți prea ocupate cu a gândi să compenseze pentru ceea ce lipsește din țară: a acționa. Rezultatul nu e doar previzibil, ci și puternic vizibil.

Și în fine, ultimul lucru are legătură cu transformarea relației noastre cu noi, cu ceilalți și cu România. În momentul acesta, felul în care comunicăm în interiorul acestui triunghi este felul în care comunicăm în interiorul nostru, cu propria persoană. Iar acest mod de a comunica conține în mare parte minciuni, superstiții, discriminări, falsuri, generalizări, raționalizări, moralisme și presupuneri. În mod evident, prima etapă a transformării este

necesar să se întâmple în propriul univers. Apoi, va fi generalizată la restul comunicărilor pe care le realizăm. Când putem renunța la propriile putregaiuri, lumea va deveni mai curată.

În finalul cărții, vom avea capacitatea de a înțelege marea dramă a oamenilor. Pentru a supraviețui, noi credem că trebuie să învățăm în mod continuu din experiențele noastre trecute. În același timp, pentru a crește, noi credem că trebuie să ne împotrivim permanent la tot ceea ce vine din propriul nostru trecut, pentru a lăsa loc noutății să apară în viața noastră. Acest paradox ne aduce în pragul nebuniei și până nu renunțăm la a minți despre acest lucru, nu ne vom găsi liniștea.

Scopul meu este ca, până la sfârșitul cărții, liniștea să se aștearnă atât în sufletul meu, al vostru, cât și al țării în care trăim cu toții. Hai să examinăm pe îndelete, atitudinea noastră, a tututor, față de adevăr!

Capitolul 1: Adevărul, spus în față

Puține din călătoriile pe care le facem pe parcursul unei vieți pornesc dintr-un loc lipsit de așteptări sau lipsuri. Experiența întregii călătorii este dată de gândurile pe care le avem în fiecare moment de pe parcursul ei. Dacă am plecat la drum, în căutarea liniștii interioare, atunci acea liniște nu e prezentă în interiorul nostru, ci mai degrabă, undeva, în zare, la destinația spre care țintim.

Dacă suntem în lume în căutarea iubirii, cum arată oare locul din care am plecat? Această întrebare nu ar fi apărut într-un moment în care noi înșine conțineam iubirea, nu-i așa? În secunda în care conțin ceva anume, acea căutare dispare. Călătoria dispare. Dorința de a căuta dispare. Ținta, planul și strategia dispar. Rămâne simpla prezență și bucuria de a fi.

Consideră că a ținti spre mai mult din ceva ce deja ai este o lipsă. Este același lucru cu a dori să devii într-un fel pe care nu l-ai obținut încă fiind așa cum ești deja. Cursa după acel moment în care „ești suficient de...” stabilește trăsăturile întregii tale deveniri. În fiecare moment al unei astfel de călătorii te vei identifica cu acea persoană care „nu este încă”, dar este „pe cale să devină”. Asta se întâmplă atunci când nu ești împlinit cu ceea ce ești deja. E obositor, lipsit de satisfacție și mai ales lipsit de funcționalitate.

Dacă suntem în viață încadrați pe drumul spre abundență, un lucru util, la început de drum, ar fi să

ne întrebăm: ce a declanșat căutarea noastră? Pornim la drum din sărăcia prezentului sau țintim spre admirația celorlalți, atunci când trecem linia de sosire? Evităm un trecut lipsit de resurse care ne întunecă orizonturile acum? Și mai ales, care e gândul asupra căruia zăbovim cel mai mult în mintea noastră? Nu pot avea? Nu pot face? Nu pot fi? Aceste lucruri afectează trăirile noastre atât în căutările individuale, cât și în cele de grup, chiar și când grupul este de mărimea unei națiuni.

Putem spune, pe bună dreptate, că avem căutări de neam. Avem locuri spre care țintim ca națiune, pentru a ne găsi împlinirea, maturitatea socială sau ființa națională. Momentul în care ne descoperim căutările este momentul în care ne găsim răspunsurile. O foarte mică parte din întrebările noastre își au sursa în exteriorul ființei noastre.

Partea cea mai anevoioasă din această devenire este realizarea că noi nu suntem definiți prin lipsurile noastre, deși mulți dintre noi călătoresc prin viață cu certitudinea asta. Dacă ai fost educat în aceeași țară ca și mine, atunci știi deja că noi, românii, luăm la modul personal, faptul că avem sau nu avem ceva, că putem sau nu putem face ceva și, mai ales, faptul că suntem sau nu suntem într-un fel anume. Pur și simplu, aceste reguli ne ghidează întreaga viață. Și nu o ghidează oricum, ci prin intermediul fricilor pe care la avem și ne străduim permanent să le ascundem.

Prin natura sa, omul compensează frica de a își

expune trăirile interioare și frica de a nu fi judecat sau respins, cu un lanț de ascunzișuri și minciuni menite să îi asigure supraviețuirea. Spre deosebire de animale, ale căror strategii de supraviețuire sunt menite să le asigure existența fizică, la om aceste strategii nu asigură supraviețuirea. Dimpotrivă, ele diminuează atât lungimea vieții, cât și calitatea ei, prin inducerea la nivel spiritual, mental și fizic a unor pericole inexistente.

La români nu e nimic diferit. La nivel de națiune, am persistat suficient de mult, ca timp, pe un set de deprinderi care au ca rezultat exact viața care se întâmplă în jurul nostru la acest moment. Reacția favorită a românului de zi cu zi este de a refuza realitatea în felul în care se întâmplă. După ce refuză prezentul, românul intră imediat în comportamentele sale de supraviețuire, pierzând șansa de a afecta situația într-un mod favorabil lui. În momentul în care tot ce facem este să supraviețuim, resursele sunt concentrate într-o singură direcție. Acea direcție este, de fapt, trăirea zilei de mâine, pe baza prognozei ca ea va fi exact la fel ca cea de ieri. Prima observație logică aici este ca în acest spațiu nu are loc nici un fel de creștere, ci mai degrabă, o reducere a persoanei, pentru a face față unor resurse limitate.

Cu toții suntem conștienți însă de propriile noastre dorințe și angajamente de a crește, de a ne dezvolta. Aceste angajamente sunt vizibile la tot pasul în viața noastră, pentru că nu există nici măcar un

domeniu în care să nu avem un angajament. Cu alte cuvinte, tot ce este în viața noastră, apare acolo pentru că avem un angajament. Domeniile fără angajamente sunt practic inexistente și invizibile în viața noastră. Momentul în care suntem frustrați de lipsa de acțiune a semenilor noștri, în privința unei cauze personale, sociale sau politice apare tocmai datorită angajamentului nostru de a face o diferență în acel domeniu.

Lucrul care îi înnebunește pe romani cel mai tare este faptul că se mint pe ei înșiși și pe ceilalți în legătură cu motivele pentru care ei nu fac, nu au sau nu sunt ceea ce își doresc. Acest lucru vine din obișnuință și din educație. Cu toții am fost crescuți în conceptul lipsei de timp, de bani, de atenție sau de posibilități. În mod normal, motivele pe care le vom invoca atunci când nu ni se îndeplinesc dorințele, vor veni din aceeași zonă.

Intenția acestui capitol este de găsi curajul necesar pentru a ne uita cu autenticitate la ceea ce facem la fiecare nivel din viața noastră, indiferent de domeniul la care ne raportăm, fie că e vorba de familie, serviciu, viața personală, relații, sănătate sau orice altceva. Înainte să continuăm pe acest drum, hai să ne uităm la ceea ce înseamnă pentru noi **curaj și autenticitate**.

Curajul nu este o deprindere pe care o dobândim cândva pe parcursul vieții, ci este mai degrabă un dar înnăscut pe care majoritatea dintre noi îl pierdem pe

măsură ce ne maturizăm. Vorbim aici de curajul de care dă dovadă un copil sau adolescent atunci când explorează, când insistă a descoperi chiar și direcțiile necunoscute care îi provoacă frică. Zona în care se desfășoară viața la aceste vârste este cea în care nu există limitări pentru curiozitate, insistență, provocare sau risc. Un copil este cel mai îndemânat negociator, nu se oprește din acțiune până nu obține ceea ce își dorește. Pornind de la o simplă înghețată sau până la jucăria pe care și-o dorește, curajul copilului de a își urmări obiectivul fără a devia nici măcar o secundă este admirabil și total.

Curajul se diminuează și, de cele mai multe ori, dispare din viața unei persoane atunci când, pe durata creșterii, apelează la compromisuri care îi afectează imaginea de sine. Aceste compromisuri se pot numi schimburi de putere și se desfășoară între toți oamenii din jurul nostru. Felul cel mai frecvent pe care îl întâlnim este înțelegerea tacită dintre două persoane de a trece cu vederea una alteia mizeriile personale: *„Eu trec cu vederea rahaturile tale, în timp ce tu, în mod clar, vei trece cu vederea rahaturile mele. Dar dacă, chiar și din întâmplare, vei face greșeala de a sublinia ceva din propria-mi colecție de mizerii, atunci declanșăm războiul. Cărțile sunt pe față și adevărul va ieși la iveală. Și asta e ceva care în mod clar nu e de dorit”*.

Deși nu auzim aceste declarații ca fiind formulate chiar în acest fel tot timpul, ele reprezintă compromisuri sau schimburi de putere pe care noi le încheiem permanent cu oamenii din jur. Destinația lor este de a ne scuti de responsabilitatea în viața noastră,

dar mai ales de a ne justifica lipsa de acțiune (a se citi lașitate sau lipsă de curaj) în domeniile de care tot noi înșine pretindem că suntem interesați. Este o înțelegere a victimizării. Eu mă vait către tine în legătură cu lucrurile care nu îmi plac în viața mea, dar nu vreau să schimb nimic din scena pe care eu însumi am regizat-o. La fel și tu, te vaiți, la rândul tău, în legătură cu propriile probleme, în timp ce eu, mă angajez să îți țin partea și să te aprob în sesiunea ta de văicăreală. După cum se vede, acest tip de înțelegere este contextul perfect pentru înăbușirea oricărei forme de curaj, de acțiune sau de motivație constructivă. Puterea este eliminată din comportamentul oamenilor, pentru a le permite supraviețuirea într-o stare latentă, în care nu sunt necesare acțiuni sau schimbări de situație.

Cum a apărut acest schimb de putere între oameni? Să ne întoarcem pentru câteva clipe la faza în care curajul este prezent în viața copilului, în forma sa pură și incandescentă. În această fază, deși nu este conștient de multe lucruri, copilului îi este foarte clar un lucru în orice moment: viața sa este la îndemâna părinților, deoarece ei dețin toate resursele vitale supraviețuirii sale. Cu alte cuvinte hrana, adăpostul, iubirea și aprecierea atât de necesare existenței sale, sunt în totalitate în proprietatea părinților.

În procesul educației, copilul întâmpină din partea părinților un șir nesfârșit de cereri de a fi sau de a face lucrurile diferit față de cum le face în mod

natural. Practic, copilul este oprit din a fi cine este, iar cursul îi este corectat prin viziunea părinților săi, care și ei, la rândul lor, sunt conștienți că dețin și pot opri după dorința resursele care sunt la discreția lor. Viziunea părinților, după cum ați ghicit deja, conține același tip de antrenament, oferit de proprii lor părinți: dacă nu faci lucrurile așa cum spunem noi, îți oprim resursele atât de necesare ție.

Această formă de șantaj stă la baza majorității proceselor de maturizare din societatea noastră, iar puținele excepții care există, sunt acolo doar pentru a întări regula.

- Dacă nu îți faci temele nu ai voie să ieși din casă.
- Dacă întârzi de la joacă, nu primești de mâncare.
- Dacă iei note mici, nu îți mai dau bani de cheltuială.
- Dacă nu faci curățenie în cameră, nu mai vorbesc cu tine.
- Dacă nu mănânci tot din farfurie, nu primești îmbrățișarea la plecare.

Deși toate aceste propoziții reflectă acțiuni pe care orice copil e de dorit să le ia, faptul că sunt puse sub forma unui șantaj și a unor retrageri a resurselor (libertate, iubire, atenție, hrană, bani) - generează efecte dezastruoase în viața unei persoane, de orice vârstă. Imaginează-ți că pentru a fi pe placul celor din jur și pentru a îți păstra viața zi de zi, trebuie să faci

pentru ani la rând lucruri pe care nu le dorești, dar care îți sunt impuse din exterior. Faptul că trebuie făcute nu e cea mai mare problemă, în schimb faptul că riști propria viață nefăcându-le este cel mai tragic.

Exersând acest tip de educație de gen șantaj - compromis, copilul crește cu certitudinea că felul lui de a fi nu este corect, că părinții dețin soluțiile problemelor sale, dar mai ales că ascultarea și renunțarea la propriul curaj sunt comportamente dorite și răsplătite, atât de familie, cât și de societate. Apoi copilul, devenit adolescent sau adult deja, iese în lume și continuă să funcționeze pe baza principiilor cu care a fost crescut. Continuă să ceară atenție în schimbul renunțării, să ofere iubire în schimbul supunerii, să aștepte exclusivitate în schimbul dedicării sale totale.

Încă o dată, nimic nu este greșit în a primi atenție, căldură, iubire, dedicare, ele sunt foarte utile, plăcute, funcționale și necesare unei vieți echilibrate. Faptul că ele sunt acum legate de un șir de așteptări, faptul că ele fac obiectul unui mecanism de tip șantaj - compromis – este, de fapt, ceea ce înnebunește oamenii din societatea de astăzi.

Efectul pe termen lung este năucitor. Imaginea de sine a persoanei care trece prin acest proces de educație este diluată și diminuată, până la nivelul la care curajul dispare, iar omul respective devine o mașină de mulțumit cerințele altora despre cum ar trebui el să fie. Dacă te uiți pentru o secundă în jur sau

la tine, îți vei da seama că asta e felul în care funcționează lucrurile în jur.

Fiecare cultură, regiune și țara au propriile trăsături specifice în acest proces care de altfel este planetar. În cazul României, datorită unicității noastre ca neam și ca identitate națională, există nenumărate trăsături comune fiecărui individ și fiecărei familii care face parte din societatea noastră. Ele sunt transmise pe șirul generațiilor și sunt acceptate, vizibile și fundamentale pentru felul în care noi, românii, ne-am organizat viața și felurile noastre de a fi.

Deși obiectivul acestei cărți este, așa cum am menționat, de a unifica și crea soluții constructive și viabile pentru dificultățile pe care le avem în generațiile actuale, este necesar mai întâi o recunoaștere a stărilor de fapt din viața noastră, a românilor. Fără o recunoaștere sinceră a felului în care se desfășoară lucrurile chiar acum, nu putem avea acces la a transforma situația prezentă. Pentru a te putea îndrepta într-o anumite direcție, e necesar să știi mai întâi unde ești. Altfel, toată călătoria este dominată de confuzie și de rătăcire.

Aici intervine cel de-al doilea termen menționat la începutul capitolului, și anume **autenticitatea**.

Autenticitatea se poate forma numai pe fundamentul curajului, de aceea ea este primul fel de a fi care se prăbușește în absența lui. Autenticitatea este un fel de a trăi și de a comunica, mai degrabă decât un concept care să descrie viața.

Pentru a descoperi, la modul practic, ce este autenticitatea, îți propun un exercițiu: ia o hârtie și un pix și timp de 5 minute, scrie toate gândurile care îți trec prin minte. E posibil ca primul să fie: „*Nu știi ce să scriu*”. Perfect, scrie-l pe acesta. Apoi, ar putea apărea: „*Ce exercițiu tâmpit*”. Perfect, scrie-l și pe acesta. Apoi pe măsură ce te conectezi cu capacitatea ta de a exterioriza gândurile și trăirile în felul în care ele apar în interiorul tău, vei descoperi, de cele mai multe ori cu uimire, ceea ce conștii. Mai mult de atât, vei descoperi lucrurile pe care le ascunzi sau nu le lași să iasă la suprafața și să se manifeste în lumea din jurul tău. Acele lucruri devin intențiile tale ascunse, ele devin agenda neștiută după care acționezi în lume, dar care nu e rostită niciodată pentru a nu da în vileag adevărul gol gol.

Dacă ai finalizat exercițiul pe întreaga durată a celor 5 minute și inima îți bate mai rapid, doar pentru că ai găsit curajul să exteriorizezi lucrurile din interiorul tău, în forma în care ele au fost formulate, atunci ai aflat ce este autenticitatea. Ea este capacitatea de a te plasa la intersecția dintre ceea ce gândești și ceea ce spui sau comunică. Această locație nu numai că furnizează accesul total la propria liniște interioară, ci este cărămida fundamentală a încredinței, respectului și compasiunii față de propria persoană. În momentul în care aceste ingrediente sunt prezente în lumea ta interioară, acțiunile pe care le iei vor fi acțiunile unei persoane confidente, cu respect de

sine și pline de compasiune. Rezultatele acțiunilor tale vor fi pe măsură și vor fi perfect aliniate cu cine ești tu ca persoană: un om curajos, autentic și vertical.

Ca și în cazul curajului, hai să examinăm starea de lucruri din acest moment în România. Noi nu spunem lucrurilor pe nume aici și asta ne înnebunește. Tănuim, ascundem, pretindem, facem „*show*”, încercăm să fim „*ca lumea*”, să ne integrăm în felurile universal acceptate de societatea noastră și să ținem pentru noi adevăratele noastre sentimente și gânduri. Primul efect secundar al unui astfel de comportament dualist este, desigur, un nivel ridicat al stresului. Anxietatea, depresia, neliniștea, panica, grijile, toate apar din așteptări neexteriorizate și din pretenții necomunicate. Faptul că nu găsim curajul sau motivele să exteriorizăm ceea ce conținem, face ca acele lucruri să persiste în interiorul nostru într-un șir nesfârșit de conversații interioare. Partea nevăzută a lucrurilor este că acele conversații interioare au putere totală asupra acțiunilor noastre: le omoară. Conversațiile interioare nespuse sufocă acțiunile pe care le-am putea lua în direcția oricăroră dintre obiectivele, pasiunile sau dorințele pe care le avem. Vrem să lucrăm la siluetă, dar vom începe anul viitor. Vrem să facem mai mulți bani, dar cei care au bani sunt și hoți, așa că preferăm să fim „*cinștiți*”. Vrem să fim într-o relație și să fim iubiți, dar suntem poate prea urâți pentru ca cineva să ne iubească. Sunt sigur că și voi puteți găsi propria versiune a unor conversații

interioare personale care vă opresc din a lua acțiune totală și plină de pasiune în direcția viselor pe care le aveți.

Pentru că, la urma urmei, asta este costul absenței curajului și autenticității în viața unui om: claritatea și dreptul la acțiune. Momentul în care nu poți spune pe nume gândurilor tale e momentul în care nu îți dai dreptul de a fi cine vrei să fii în lume. Este clipa în care renunți la misiunea ta, pentru a promova în jur imaginea a ceea ce ți s-a spus că trebuie să fii pentru a corespunde. Minciuna asta este toxică și infectează viața, acțiunile și gândurile majorității romanilor.

Scopul acestei cărți este de a așterne primii pași, primele acțiuni și cele dintâi rezultate în direcția unei vieți în care oamenii nu reprezintă produsul trecutului lor, al șantajelor, abuzurilor sau minciunilor lor. Cartea „*Karma de Neam*” este construită cu intenția de a restabili o relație sănătoasă cu propria minte, propriul corp și propria lume. Iar acest lucru nu se poate întâmpla fără a transmite în exterior ceea ce conții în interior.

Capitolul următor, „*Izvorul durerii la romani*” va clarifica sursa care stă la baza comportamentelor individuale și de neam, dar mai ales, va scoate la iveală motivul pentru care facem ceea ce facem. Pentru că, așa cum vom afla imediat, natura noastră, a românilor, este atât de puternică și de rezistență, încât mare parte din ceea ce suntem a fost creat în baza

promisiunii unui popor întreg de a dăinui peste veacuri și milenii.

Dacă nu ai terminat exercițiul tău cu cele 5 minute de autenticitate, acum e momentul perfect să o faci. Și dacă sentimentul cu care ești lăsat după ce ai făcut acest exercițiu este cel de putere și încredere în sine, care ar putea fi motivele pentru care să nu îl faci zilnic? Întreabă-te singur: *„De ce să nu fiu autentic astăzi pentru 5 minute?”*

Capitolul 2: Izvorul durerii la români

Dincolo de toate căutările unui neam, dincolo de intențiile colective ale unui popor, stau întotdeauna acele trăsături individuale care descriu fiecare fibră a românilor, mai înainte de a defini întreaga seminție.

În foarte rare cazuri, Dumnezeu sau Universul își concentrează atenția obsesiv, fie la mod pozitiv ori negativ, asupra unui grup de oameni sau asupra unui popor. În cea mai mare parte a acestor cazuri, oamenii înșiși își formează o poveste despre situația și trecutul lor și perpetuează această poveste la nesfârșit, din generație în generație. Dincolo de rolul educativ al poveștilor pe care le inventăm despre trecutul nostru victorios sau trist, se formează un cerc vicios și invizibil al felului în care ne vedem pe noi înșine. Acest cerc vicios determină, dintr-un fundal subconștient toate gândurile și acțiunile pe care le poate lua un individ, dar oferă și o vedere de ansamblu asupra acțiunilor previzibile ale unei întregi comunități.

În cazul nostru, există câteva feluri de a fi ale românului de rând care colorează însăși experiența românismului, atât din interior, cât și pentru observatorul din exterior. Câteva din aceste convingeri sunt:

- „*capul plecat sabia nu-l taie*” - ceva este greșit în legătură cu a fi român și e necesar să ne rușinăm cu asta;
- „*te vorbește lumea*” - cei din jur au un cuvânt

important de spus în felul în care merg lucrurile;

- „*la noi nu se poate*” - renunțarea la acțiune înainte de a acționa;
- „*trebuie să faci lucrurile ca lumea*” - nevoia de a ne alinia cu ceilalți sau de a-i imita pentru a ne menține sentimentul de apartenență;
- „*dă-i înainte că merge și așa*” - a face lucrurile în grabă, fără planificare și de mântuială, eventual prin improvizare;
- „*cine împarte, parte își face*” - a participa la împărțire, dar nu la risc, nevoia românului de a lua măcar un ac, măcar un cui, măcar ceva simbolic, peste suma cu care este plătit.

Deși tradițiile unui popor cuprind totalitatea deprinderilor de neam pe care le respectă și pe care le aplică acel popor, diferite tradiții pot duce, de-a lungul timpului, în diferite locuri. Este foarte interesant de urmărit unde ne-a dus pe noi, pe români, tradiția de a fi toleranți cu străinii, indiferent că sunt străini de țara sau străini de familie. Toleranța romanului, ca fel de a fi, își poate găsi sursa într- una din cele două situații de mai jos:

1. Românul trăiește într-o libertate interioară totală și o dăruiește și celorlalți permanent, lăsându-i să fie liberi cu tot ceea ce fac sau nu fac;
2. Românul respectă principiul „*nu te baga unde nu-ți*”

fierbe oala” și realizează că „*a sufla în borșul altuia*” îl poate lăsa „*de râsul târgului*” sau, și mai rău, „*singur cuc*”, așa că preferă să „*se întoarcă capul*”.

În care din cele două ne regăsim noi, românii de rând, cel mai des?

Sau, dacă ar fi să ne uităm la dorința de a aparține a românului, putem vedea că își are sursa în două situații posibile:

1. Românul știe că puterea izvorăște din unitate și alege să respecte principiile poporului său pentru a avea succes ca individ și ca grup;
2. Românul știe că dacă nu e „*în rând cu lumea*”, „*la pas cu moda*” și „*în ton cu muzica*” atunci el va fi considerat un „*terchea-berchea*”, un „*răzvrătit*” și un „*lunatic*”, ceea ce, în mediul în care el trăiește, este echivalentul sinuciderii sociale. De aceea el va face ce face lumea, indiferent de utilitatea, moralitatea sau impactul asupra sănătății sale.

În care din cele două categorii de mai sus ne găsim noi, în majoritatea timpului?

Dacă sunteți născuți în aceeași țară cu mine, atunci deja știți că societatea în care ne-am născut și am crescut funcționează după niște reguli în legătură cu care noi nu am avut prea multe de spus atunci când am venit pe lume. „*Am aterizat*” aici complet neștiutori și fără prejudecăți și treptat, pe parcursul anilor, am fost învățați ceea ce înseamnă să fii român, cu bune și cu rele. Am trăit cum trăiește lumea, am mâncat cum mănâncă lumea, am dormit ca românul, am vorbit ca

românul și ne-am îmbrăcat ca românul. Ne-am simțit tot timpul ca acasă, însă rareori am găsit ocazia să observăm cu adevărat ce anume înseamnă „*acasă*” și „*lume*”. Rare au fost momentele când ne-am putut separa de normele în care am copilărit și am crescut. Putem spune, pe bună dreptate, că nu am avut de ales în legătură cu lucrurile care ni s-au descris drept valori de zi cu zi ale vieții noastre.

Indiferent de direcția morală a celor învățate, bună sau rea, nu putem spune că am pus ceva nou în spațiul românismului. Nu am adus acolo nici abundență, dar nici lipsă; nici extravaganta, dar nici cotidian; nici reuniune, dar nici separare. Pur și simplu, ne-am conformat cu normele sub incidența cărora am crescut.

Pentru a se putea propaga, este necesar ca cercurile în care ne desfășurăm viața, să izvorască unul din altul, asemenea undelor din apa unui lac, atunci când aruncăm o piatră. Asta face că, permanent, să existe o parte din noi care dăinuie, dincolo de tot ceea ce se schimbă pe parcursul vieții noastre. Pe măsură ce trecem prin viață, schimbăm diferite corpuri, identități și feluri de a fi, deși noi înșine - ființa noastră - e prezentă dincolo de toate aceste schimbări. Pornim la drum cu un corp mic, plătând și neputincios. Apoi creștem, devenim viguroși și independenți, apți de mari eforturi și cu o anduranță enormă. Spre final, corpul nostru își pierde elasticitatea, vloga și puterea, și devine neîncrezător.

Iată cum, pe parcursul a doar câteva decenii, noi, aceeași ființă care pleacă de la linia de start și ajunge la cea de sosire, trece prin corpuri foarte diferite. Într-un ciclu ce variază de la câteva zile la câteva luni sau chiar ani, fiecare celulă din corpul nostru este înlocuită periodic, pentru a putea propaga această entitate pe care cu toții o numim „eu”. Practic, nici una din cele 37 trilioane de celule cu care pornim la drum, nu ajunge să ne însoțească până la final, deoarece ele mor și sunt înlocuite permanent în interiorul „uzinei” noastre fizice.

Dincolo de transcendența „eu-lui” asupra corpului fizic, observăm ceva similar care se întâmpla la nivelul credințelor noastre. Permanent aflăm lucruri noi, ne formăm viziuni și credințe care se nasc, se maturizează și mor, slujindu-ne pentru perioade mai scurte sau mai lungi de timp. În tot acest timp, „eu”, dincolo de deprinderile noastre mintale, persistă atât ca prezență, cât și ca o permanentă conștiință de sine. În ciuda schimbărilor fizice și mintale, „eu” este permanent prezent. Ce este acest lucru care, în ciuda schimbărilor fizice și mintale, continua să dăinuie peste timp? De unde vine? Cum se formează? Care este folosul lui?

Ceea ce noi numim, atât de simplu, românism, este de fapt suma tuturor felurilor de a fi asupra cărora ne-am dat consimțământul și angajamentul că ne reprezintă ca și colectivitate. Acest angajament nu este numai de a ne onora, în prezent și la modul

personal, promisiunea de neam, ci mai ales de a transmite către generațiile viitoare, responsabilitatea respectării ei. Partea cea mai interesantă a acestei promisiuni este că ea este făcută, onorată și dată mai departe în mod inconștient. Marea majoritate a normelor, credințelor, principiilor și valorilor pe care le purtăm cu noi sunt neștiute de către noi, purtătorii lor. Ele se transmit prin deprinderi individuale și de grup, prin obiceiuri și cutume de care nici măcar noi nu suntem conștienți.

Felul în care le primim este felul în care le dăm mai departe. De aceea ne recunoaștem cu atâta ușurință în proverbele românești, venite de la generațiile anterioare. Auzim pe cineva zicând „*ca la noi la nimeni*” și instantaneu știm la ce se referă. Capacitatea limbajului uman de a transmite, peste generații, feluri de a fi, este inimaginabilă deși, în fiecare secundă a existenței noastre, suntem transmițători ai informațiilor pe care le primim de la predecesorii noștri. Avantajul acestui lucru este că poporul nostru are șansa de a transmite generațiilor viitoare seturi complexe și complete de feluri de a fi care ne descriu ca entitate și ca nație. În același timp, dezavantajul evident este că singura contribuție posibilă în acest spațiu al perenității neamului este calitatea noastră de transportatori de informații vitale. Capacitatea noastră de a modifica mesajul pe care îl purtăm este neglijabilă spre zero.

Am putea argumenta că avem un cuvânt de spus

în felul în care karma de neam se transmite peste generații. Am putea motiva că filtrul nostru dă la o parte, inconștient, informațiile care nu ne convin și că ele nu afectează livrarea către posteritate. Hai să aruncăm o privire asupra relației cu o anumită persoană din viața noastră, să îi zicem, de exemplu, mama. Dacă, să presupunem, tot ceea ce reprezintă mama pentru noi poate fi sintetizat în 10 propoziții, atunci aceste propoziții vor fi transmise mai departe către generațiile care ne urmează, chiar de către noi.

Dacă cele 10 propoziții-principii sunt declarate de către noi ca fiind motivaționale pozitiv și morale, le vom transmite cu cea mai mare ardoare și dedicație către cei cu care ne intersectăm drumurile. Dacă cele 10 propoziții-principii sunt declarate de către noi ca fiind neadevărate, de evitat și lipsite de moralitate sau motivație pozitivă - ei bine, chiar și atunci le vom transmite predecesorilor, prin interdicțiile pe care le punem în jurul lor sau al nostru.

Indiferent dacă dorim să fim ca mama sau la opusul ei, cele 10 principii ne vor ghida viața, fie ca piloni spre care ne ghidăm, fie ca o listă tabu de care vom fugi. În ambele cazuri, mama câștigă și informația ei este transmisă mai departe. Cu cât evităm să fim mai mult ca mama (sau ca orice altă persoană), cu atât mai mult ajungem exact ca ea, pentru că ne structurăm viața în jurul acelor reguli care o definesc pe mama.

Un exemplu similar este cel al schiorului care coboară de pe munte pe un traseu marcat cu stegulețe.

Indiferent dacă acel schior, lovește fiecare steguleț (așa cum este cerut de regulament) sau dacă el evită să atingă stegulețele printr-o traiectorie razantă, el trece aceeași linie de sosire, fără excepție.

Abia acum, înțelegând aceste lucruri putem descoperi sursa durerii la români. Cu cât fugim mai mult de ceea ce nu dorim să fim, cu atât mai mult suntem dovada că am devenit tot ce reprezintă acea evitare. Fie că promovăm războiul, fie că suntem împotriva lui, el va constitui conversația interioară dominantă în umbra căreia se desfășoară viața noastră. Această fugă inconștientă îl lasă pe alergător cu certitudinea că viitorul se va întâmpla, în mod inevitabil, în forma în care i-a fost scris. Majoritatea credințelor noastre se formează în acest spațiu în care noi înșine „știm”, la un nivel interior adânc, că nu putem fi cei care vor schimba lumea prin atitudinea, eforturile sau viziunea lor.

Într-unul din capitolele următoare vom discuta pe larg despre credințele și superstițiile românilor și felul în care ele se declanșează. Totul pornește de la capacitatea și deprinderea minții de a prognoza viitorul pe baza unor frânturi de prezent. Așa cum, de multe ori, putem recunoaște prezența unei pisici într-o cameră numai pe baza firelor de păr de pe covor sau după faptul că zărim vârful unei cozi după un dulap, la fel și mintea își dă silința să prezică o situație pe baza unor coincidențe pe care le descoperă în realitate. Mintea, prin construcția ei, este fascinată de două

afirmații:

„*Am dreptate!*” și „*Nu sunt suficient*”. Prima își are originea în instinctul de supraviețuire: omul trebuie să se bazeze pe informațiile și experiențele din memoria lui pentru a putea trăi. El trebuie să se valideze continuu în deciziile sale, indiferent dacă, din punct de vedere moral, ele sunt pozitive sau negative. A doua afirmație, „*Nu sunt suficient*”, vine din faptul că omul este o ființă socială și își regăsește împlinirea și menirea în preajma semenilor săi. E necesar ca omul să fie în preajma altor oameni pentru a își găsi utilitatea și sănătatea interioară. De aceea, fiecare persoană își va da întotdeauna silința să aparțină și să aducă un plus de contribuție în comunitatea care îl descrie cel mai bine. Întrebarea de fundal a acestei afirmații este: „*Sunt de ajuns, sunt acceptat aici?*”

Izvorul durerii la români este așteptarea și, mai ales, așteptarea că factorii exteriori sunt responsabili de împlinirea, fericirea, bogăția, liniștea sau viitorul lui. Românul în continuă așteptare a circumstanțelor perfect aliniate cu dorințele lui, este un român care nu se vede pe el însuși suficient de puternic pentru a își cauza propriul destin. Așteptarea românului vine dintr-un șir lung de deprinderi de neam, construite pe parcursul a zeci sau sute de ani. Faptul că fiecare din noi practicăm inconștient aceste așteptări, face ca ele să devină mediul în care trăim și stilul nostru de viață zilnic.

În cartea „*Psihologia poporului român*”, Daniel

David a făcut o sinteză statistică a celor mai pregnante trăsături de neam ale românilor. Printre ele se numără:

- un nivel ridicat de evitare a incertitudinii;
- un nivel scăzut al orientării pe termen lung;
- un nivel foarte ridicat de conformism;
- un nivel scăzut de autodeterminare;
- un nivel crescut de religiozitate;
- un nivel foarte crescut de cinism;
- un nivel foarte ridicat de concentrare a puterii;
- un nivel ridicat de colectivism;
- un nivel scăzut de încredere în oameni.

Tot el spune: *„Românii au un stil cultural represiv și evitativ, ceea ce îi poate face adesea să fie defensivi. Psihologic, defensivitatea se poate exprima prin ceea ce psihologia numește complexe de inferioritate sau, dacă acestea sunt compensate, prin complexe de superioritate. [...] În ceea ce privește complexe de inferioritate, spre exemplu, românii au aspirații similare țărilor vestice (SUA), dar adesea sunt mai neîncrezători că le pot realiza și se simt mereu datori să facă auto- și heterocomparații cu alții mai buni spre a se valida. Așa cum am spus, unii dintre ei (sau aceiași în situații diferite) compensează - prin asumptii/axiome sociale - aceste complexe de inferioritate, putând genera astfel complexe de superioritate. Principalele asumptii/axiome sociale probabil că rezultă la români din cinism, înțeles ca o*

neîncredere în instituții și în oameni și ca un mijloc de apărare față de potențiale decepții, la care se adaugă scepticismul mediu (dar mai ridicat decât la americani). În același timp, sfidarea, îndoiala și relativismul sunt mai scăzute (îndoiala este la nivel mediu față de țările/culturile analizate și mai scăzută ca la americani), ceea ce ne face predispuși spre conformism la dogme. Pentru a-și păstra această imagine compensată, generează reguli rigide (adesea greu de respectat), ceea ce îi face conservatori și inflexibili” (Daniel David, „Psihologia poporului român”, 2015, pag. 166).

Vorbind de colectivismul și gregarismul românului, Constantin Radulescu-Motru spunea: *„Gregarismul este o stare impusă de împrejurări și de tradiție [...] Românii sunt eroi, dar cu deosebire când sunt în grup [...] Dar românul izolat este blând ca mielul [...] Fiecare își face casă „ca lumea”, mănâncă „ca lumea”, se îmbracă „ca lumea” [...] Cine ar face altfel, ar face „ca nelumea” și aceasta ar fi cea mai mare crimă [...] Gregarismul a oprit diferențierea personalităților și, cu aceasta, a culturii, dar în schimb el ne-a păstrat întregimea neamului și a slabei culturi romanești câtă era [...] am avut virtuțile grupului, și nu pe acelea ale personalității [...] Am trăit ca grup” (Constantin Radulescu-Motru, „Psihologia poporului român”, Ediția 1999, Editura Paideia pag. 36, 42, 43, 45).*

Este necesar să recunoaștem că dincolo de faptul că, la prima vedere, trăsăturile poporului român lasă de dorit la nivel individual, la nivel de națiune și

colectiv, ele au asigurat perpetuarea, existența și prosperitatea românilor pe parcursul întregii istorii.

Scopul următoarelor capitole este de a conștientiza trăsăturile în conformitate cu care am acționat până acum inconștient, pe parcursul vieții noastre. Momentul în care angajamentele noastre inconștiente sunt conștientizate ne lasă cu capacitate deplină de alegere și acceptare. Nivelul anxietății, al stresului și al neliniștii zilnice vine din incapacitatea de a decide și de a ne asuma responsabilitatea asupra alegerilor noastre.

Latura umană a fiecărei persoane, nu numai a românilor, face ca, atunci când o trăsătură sau un fel de a fi nu sunt conștientizate, ele să afecteze negativ imaginea de sine, chiar și atunci când ele sunt practicate din dorința de a ne integra în comportamentul colectiv. Acest impact individual poate avea ca simptome: un respect de sine scăzut, o încredere redusă în capacitatea proprie de afectare a vieții din jur, o predilecție la conformism în defavoarea intereselor personale sau chiar o sabotare a propriilor obiective de dragul imaginii colective.

Izvorul durerii la români nu este ceea ce facem, ci felul în care o facem. Faptul că suntem prezenți la apelul istoriei ne dovedește clar că au fost luate acțiunile corecte. Faptul că românul a suferit și și-a diminuat imaginea de sine pe tot acest traseu este locul la care vom lucra pe tot parcursul acestei cărți.

Capitolul 3: Românu, Om și Neam

Așa, cum am menționat pe parcursul acestei cărți, „*Karma de Neam*” aruncă o privire în viitorul românului, pornind de la felurile lui de a fi, de a acționa și de a genera rezultate chiar acum, în prezent. Desigur, vom desluși în acest capitol și implicațiile pe care le are trecutul, ca sursă a traiectoriei noastre actuale.

Însă, partea cea mai evocatoare este nu ceea ce am făcut, nici ceea ce facem, dar, mai ales, ceea ce se va întâmpla cu românii, ca indivizi și ca neam, dacă vom continua să fim, să acționăm și să avem rezultatele pe care le avem acum. Hai să numim acest viitor, viitorul gravitațional al românului, deoarece, în mod inevitabil, prin repetarea unui set de circumstanțe care deja au mai fost aplicate, rareori se poate ajunge la efecte diferite. Așa cum zice înțelepciunea bătrânească: așchia nu sare departe de trunchi.

În momentul în care acest scenariu, al viitorului gravitațional, este repetat de suficient de multe ori, el devine o rutină, ceva previzibil pe care se poate baza oricine, din interior sau din exterior. Posibilitatea existenței unor cercuri vicioase în felurile de a fi ale românului crește dramatic șansele ca acțiunile și rezultatele noastre să nu aibă puterea de a ieși din zona cotidianului sau a zonei de confort a fiecărui individ. Acest gen de rutine, deși aparent ne semnificative, pot constitui un factor de încredere

în prognoze de orice tip: politice, economice, sociale. Rezultatele acestor prognoze pot fi folosite în cele mai variate feluri, începând cu strategii de marketing pentru plasarea diferitelor produse și mergând până la previzionarea unor reacții politice de grup (la momentul scrierii acestui capitol, pot fi considerate mișcările antiguvernamentale din București, februarie 2016).

Țin să aduc claritate în ceea ce înseamnă pentru mine, un cerc vicios. Un cerc vicios este un comportament repetitiv care se formează atunci când eu, omul de astăzi, îmi fac alegerile și acționez pe baza unor conversații interioare venite dintr-un trecut în care mă văd lipsit de putere sau responsabilitate. Acest comportament se caracterizează, în primul rând, prin faptul că nu aduce rezultate satisfăcătoare, aliniate cu obiectivele conștiente ale persoanei respective. Spre exemplu, faptul că o persoană, astăzi, evită să ia acțiuni decisive, pentru că în școala primară a fost criticat și ridiculizat de colegii de clasă pentru un act de curaj (a ridicat mâna și a greșit răspunsul, de exemplu) reprezintă un cerc vicios. Faptul că astăzi aș considera că bogăția îmi este interzisă pentru că în copilărie am fost prevenit de către bunica mea că omul bogat e și hoț este un alt cerc vicios. Observi, în exemplul din urmă, cum posibilitatea de a lua acțiuni spre a genera bogăție este semnificativ diminuată de către asocierile pe care le-aș putea face, interior, cu a fi necinstit? Din acest gen de educație, larg răspândită în

țara noastră, izvorăște și zicala românească „*Sărac, dar cinstit*”.

Partea mai puțin convenientă a lucrurilor este că, în toată această repetiție, sentimentul cu care suntem lăsați după ce luăm acțiune, este de frustrare, neliniște și neîmplinire. Mai mult, orice eveniment care reproduce, chiar și într-o măsură neînsemnată, circumstanțele în care s-a născut acel cerc vicios, ne va aprinde și va lansa întregul cerc vicios al acțiunilor noastre.

Dacă, urmând exemplul curajului de mai sus, suntem puși, 30 de ani mai târziu, într-o situație în care avem ocazia să facem un act temerar în fața unui grup de spectatori, există toate șansele să batem în retragere, dacă acel cerc vicios este încă în funcțiune. Acest lucru va fi însoțit de emoțiile cele mai autentice la momentul prezent, deși sursa acelor emoții e un eveniment trecut, care a încetat să se întâmple în urmă cu 30 de ani.

Cercurile vicioase, deși plasate inconștient în mintea noastră sub influența a diverși factori (religie, familie, educație, societate, mediu economic) stau, fără excepție, la baza fiecărei acțiuni pe care o luăm și care este repetitivă și neconstructivă. Cu alte cuvinte, dacă țintim spre un obiectiv personal sau colectiv, impactul cercurilor vicioase existente pentru noi, în acel domeniu, este total. Asta înseamnă că nu putem atinge acel obiectiv pentru că ne vom învârti în cerc în jurul circumstanțelor care ne aprind, repetând aceleași

comportamente care ne lasă fără rezultatele dorite, neîmpliniți sau neliniștiți.

Deși românul dispune, atât ca individ, cât și ca națiune, de o inventivitate proverbială, șansele sale de a își găsi libertatea din strânsoarea cercurilor sale vicioase sunt foarte scăzute. Motivul pentru care se întâmpla acest lucru este simplu: mediul în care suntem educați și trăim conține, promovează și este fundamentat tocmai pe repetiția acelor comportamente. Ele există în familie, în școli, în societate, în relația cu autoritățile și în fiecare detaliu din jurul nostru. Spre exemplu, unul dintre cercurile vicioase cele mai puternice ale românilor este: „*politicienii sunt necinstiți*”. El este promovat și aplicat în mai toate cercurile sociale și este împărtășit, de cele mai multe ori fără vreo bază logică sau motivație, de către „*toată lumea*”. Indiferent de proveniență, educația, calificarea sau minoritatea care îl caracterizează, odată ajuns în politică, românul „*devine*”, prin definiție, și „*necinstit*”. Având în vedere că pătura politică reprezintă aleșii întregului popor, înseamnă că oricine ar ajunge vreodată la conducere împărtășește aceleași trăsături cu neamul din interiorul căruia a fost selectat.

Este posibil ca schimbarea acelei persoane politice să se realizeze atunci când urcă pe scena politică. Dar mai este posibil ca, oricum am alege orice număr persoane din interiorul populației noastre, să obținem aceleași trăsături generale de personalitate.

La urma urmei, puterea amplifică personalitatea căreia i se aplică. Indiferent că vorbim de un muncitor care nu are liniște până nu pleacă acasă cu o mână de cuie de la fabrica pentru care lucrează sau de un politician care pleacă acasă cu toată fabrica, trăsătura de caracter e aceeași, doar puterea e diferită.

Intenția acestui capitol nu este diminuarea imaginii noastre de neam, ci, mai degrabă, conștientizarea acelor situații care ne țin captivi prin repetitivitatea și disfuncționalitatea lor.

Românul, ca orice om, este construit în așa fel încât ascunde în spatele fiecărei dureri pe care o simte sau pe care o arată, o promisiune interioară către mai bine și mai frumos. De fiecare dată când românul se confruntă cu întâmplări sau circumstanțe care îi pun în pericol capacitatea sau șansa de a își îndeplini acele promisiuni, apare și se manifestă (interior sau exterior) o durere sau o cădere emoțională.

Dacă ne uităm la fiecare din exemplele folosite mai sus, putem observa promisiunea din spatele durerii românești. Este posibil oare, ca în cazul desconsiderării politicianilor din România să fie vorba de o promisiune a românului către verticalitate morală? Desigur. De fiecare dată când există dovezi că acea verticalitate este șubrețită, românul va lua atitudine. Dacă aceste dovezi apar de nenumărate ori, românul creează, la fel ca orice om din orice țară, un cerc vicios, o poveste în care el se simte îndreptățit să fie îndurerat și mâniș atât timp cât există dovezi că

verticalitatea morală pe care și-o dorește este obstrucționată. Dacă dovezile continuă să apară pentru o lungă perioadă de timp și românul vede că nu poate face nicio diferență, apare resemnarea și cinismul față de acel subiect.

Același lucru este valabil și în momentul în care o persoană are rețineri în a ieși în față (sau de a vorbi în public) datorită faptului că a fost ridiculizată în trecut pentru un răspuns greșit la școală. Putem oare observa cum promisiunea din spatele acestei rețineri poate fi de a avea certitudine în acțiunile sale și eventual de a nu fi rănit de neștiință sa?

În exact același mod se poate afla și ceea ce este în spatele considerentului că bogații ar fi și hoți. Este posibil ca promisiunea existentă acolo să fie un angajament spre muncă cinstită sau unul spre spiritualitate? Sau poate promisiunea respectivă e una a simplității și suficienței? Indiferent care e răspunsul real, deși oricare s-ar califica pentru situația de mai sus, ideea de bază este că în spatele fiecărei dureri, căderi sau supărări se ascunde o promisiune pe cale să fie zdrobită.

Aflarea acestor promisiuni este foarte simplă și utilă. Fiecare stare de durere sau cădere emoțională pe care o avem, își poate avea sursa într-o promisiune pe care noi am făcut-o față de noi sau față de restul oamenilor. În mod identic, ori de câte ori se întâmplă ceva care blochează acea promisiune din a se întâmpla, vom simți durerea sau căderea emoțională.

Cum ar fi dacă, de fiecare dată când suntem într-o stare mai puțin plăcută, ne-am adresa întrebarea: „Care e promisiunea pe care nu o pot îndeplini acum și de ce?” Găsind răspunsul la această întrebare avem acces, în primul rând, la a alege o acțiune care ar putea face o diferență în acel domeniu în care avem promisiunea. În al doilea rând, putem să ne găsim claritatea și liniștea atât de necesare pentru a crea soluții pentru îndeplinirea acelei promisiuni.

Mare parte din drama romanilor se rezumă la repetarea pe durate îndelungate de timp a unor situații inconfortabile și dureroase, în general fiind vorba de lipsuri.

Indiferent că e vorba de timp, resurse, motivație, conectare, odihnă sau condiție fizică (deși lista reală se poate întinde pe zeci de pagini), lipsurile afectează realitatea fiecăruia în cele mai variate feluri posibile. Ele pot diminua libertatea, calitatea emoțiilor și capacitatea de a acționa a oamenilor. În acest moment, felul în care vedem legătura dintre lipsuri și circumstanțele noastre exterioare ne lasă foarte îndreptățiti în părerea noastră că singurul lucru care rămâne de făcut este să ne conformăm realității. Prin conformare înțeleg crearea unei opinii comune și generale prin care oamenii își exprimă acordul că o situație este așa cum este și nu se poate face nimic pentru a o schimba. Eu numesc această situație drept acord comun de victimizare. Marea majoritate a românilor fac asta în legătură cu lucrurile care le

lipsească. Ei votează verbal o anumită înțelegere în legătură cu acel lucru și apoi demonstrează prin acțiuni că acel acord e adevărat. Mai mult, se țin responsabili unul pe celălalt ca de fiecare dată când cineva nu mai împărtășește acea părere, să fie muștrat, reeducat și adus înapoi la respectarea înțelegerii.

Pe cât de util este acest tip de înțelegeri colective atunci când e vorba de responsabilitate constructivă, pe atât de distructiv este atunci când se referă la acorduri de victimizare. Acordurile de victimizare sunt destinate să mențină în existență praguri limitative hotărâte la nivel colectiv. Acest lucru implică împiedicarea inovațiilor, evoluției sau chiar și a găsirii de soluții care ar putea dizolva consensul la care se referă acel acord.

Indiferent că este vorba de lipsa banilor, a timpului, a motivației de a crește sau a integrității, acordurile de victimizare creează un set de reguli prin care lumea validează faptul că nimic nou sau diferit nu e posibil în acel domeniu. Se votează, practic, incapacitatea de a schimba ceva acolo. Domeniul respectiv este inclus pe lista situațiilor tabu, imposibil de afectat. Acest lucru face ca, în virtutea înțelegerii respective, oamenii să ignore sau să evite orice acțiune care ar putea demonstra că acordul de victimizare este invalid.

Spre exemplu, dacă într-un cerc de persoane există un acord de victimizare în baza căruia „*nu ai ce face ca să slăbești*”, atunci toți oamenii din acel anturaj

vor împărtăși credințe care să valideze acel acord. Printre acțiunile pe care ei le pot lua pot fi: evitarea efortului fizic, evitarea unui regim sănătos, evitarea hidratării sau a lecturării unor cărți relevante în domeniu. Dacă, prin absurd, cineva se sustrage acelui cerc de credințe, acea persoană va fi reeducată sau exclusă.

Un alt exemplu poate fi cel al unui acord de victimizare numit „*nu sunt bani*”. Toată lumea care împărtășește această credință va avea în comun lipsa banilor. Cei care, prin descoperiri personale, efort sau alte metode descoperă că acea credință este falsă, vor fi, la final, excluși din grup și culpabilizați sau readuși la obiceiurile și dependențele care mențin adevărat acel acord numit „*nu sunt bani*”.

Acordurile de victimizare pot lua cele mai variate forme, dar, în final, ele reprezintă o decizie personală sau de grup, asupra unui anumit domeniu din viață. Dincolo de înțelegerea propriu-zisă, stă renunțarea participanților la a descoperi ceea ce este posibil în acel domeniu.

Așa cum deja se observă, acordurile sunt simple propoziții sau conversații puse în limbaj. Ele sunt declarații pe care le facem despre anumite lucruri din realitatea înconjurătoare. Având în vedere acest lucru, este inevitabil să nu ne întrebăm: Ce legătură este între faptul că noi facem o declarație prin limbaj și faptul că realitatea devine exact în felul în care am declarat-o? Care dintre cele două se întâmplă mai

întâi? Declarația descrie o realitate imposibil de schimbat sau declarația noastră face realitatea să se conformeze cuvintelor pe care le-am rostit?

Hai să încercăm ambele răspunsuri, pe rând.

1. Declarația descrie o realitate imposibil de schimbat.

În cazul în care realitatea este imposibil de schimbat atunci este evident că orice am spune și orice am face nu ar face nici o diferență. Asta face ca noi să devenim victime ale realității. Orice declarații, reflecții sau observații asupra acelei realități nu au puterea de a modifica ceea ce se întâmplă. De aceea, le-am numit acorduri de victimizare: pentru că unul sau mai mulți oameni se declară neputincioși în fața a ceea ce le oferă realitatea. Declarațiile care sunt verbalizate aici sunt de declarații de capitulare: nu am, nu pot, nu știu, nu fac.

Condiția de bază pentru ca o persoană să facă parte din acest mod de abordare este că ea să împărtășească validitatea credințelor care funcționează în microuniversul neputinței. Acțiunile pe care le poate lua o persoană din acest microunivers sunt numai acele acțiuni care se aliniază perfect cu declarațiile puse în limbaj.

Una din consecințele traiului în acest univers este faptul că locuitorii lui, deși solidari, nu pot depăși granițele și limitările existente. Pentru a fi victimă, e

necesar să nu poți găsi soluții la propriile probleme. O victimă care găsește soluții se transformă, nu mai poate fi victimă. Ea devine un învingător, un lider. Nu are loc în acest microunivers. În concluzie, toți cetățenii acestui loc sunt observatori ai realității și nu pot face nimic în legătură cu ea.

1. Declarația face realitatea să se conformeze cuvintelor pe care le-am rostit.

Din start este necesară observația următoare: cel care declară are impact total asupra realității în acest univers. Aici fiecare idee pusă în limbaj transformă realitatea înconjurătoare. Lucrurile se întâmplă în realitatea de aici numai și numai pentru că au fost rostite de către declaratorii lor. Asta nu înseamnă, în mod necesar, că realitatea se supune cuvântului, ci înseamnă că cel care a cuvântat, prin integritatea și responsabilitatea sa, nu își găsește liniștea până când realitatea nu corespunde intențiilor sale.

Acțiunile, ca și în microuniversul anterior, sunt total aliniate cu ceea ce se rostește aici. Dacă declarația a fost „*pot, știu și voi face*” atunci vor fi acțiuni din care reiese această promisiune. În mod inevitabil, realitatea este sculptată de vorbele fiecărui locuitor din acest microunivers. Oricât de departe ar ținti cineva care locuiește aici, nimerește prin creativitatea și acțiunile sale, tot în interiorul granițelor acestui lăcaș al

posibilității.

S-ar putea spune, la prima vedere, ca cele două universuri sunt complet diferite. Singura diferență reală, de fapt, între ele, este capacitatea locuitorilor din cea de-a doua categoria de a conștientiza că orice ar spune se realizează. Din această cauză, ei au discernământul și alegerea de a crea în limbaj lucruri constructive, puternice, responsabile și înălțătoare.

Aceasta este situația în România, în fiecare moment. Fiecare român are alegerea microuniversului în care să trăiască și a felului în care să cuvânteze. Dacă românul alege o țară a neputinței, atunci el va face acorduri de victimizare și va confirma în fiecare moment alegerea sa, prin rezultate pe măsura ființei sale. Dacă românul alege însă, o țară în care cuvântul lui semnează o declarație de putere, atunci toate acțiunile luate de el vor fi izvorâte din acea declarație și acea putere și vor genera rezultate din cele mai minunate.

Ce se poate face într-o țară în care românul este conștient de alegerea lui? Cum se poate trăi într-o Românie în care românul nu este victima felului în care vorbește, ci eroul felului în care acționează?

Eu cred că primul lucru necesar pentru noi românii este să *ne observăm* propriile noastre conversații interioare, propriile cercuri vicioase și mai ales, propriile declarații. Deja am văzut rezultatele care decurg din declarații lipsite de putere și responsabilitate. Deja am fost martorii consecințelor

propriilor noastre cercuri vicioase și ne-am clarificat cât de jos ne pot duce. Deja vedem paralizia care transpiră din conversațiile noastre interioare. Nu sunt nici acțiuni și nici rezultate mulțumitoare acolo.

Următorul pas este să începem să *ne uităm la promisiunile și angajamentele noastre*. Ce dorim, spre ce țintim și ce ne doare cel mai tare atunci când nu se îndeplinește? Numai după acești doi pași devine posibilă creația a ceva nou, temerar și fără fundament pe teritoriul trecutului. Abia acum se poate ținti spre a face promisiuni care să ne răpească somnul dacă nu sunt îndeplinite, indiferent de domeniul în care sunt făcute.

Sunt dornic să trăiesc într-o țară în care punctualitatea și responsabilitatea sunt la loc de cinste.

Sunt însetat să pășesc printre oameni care se văd pe ei înșiși drept puternici și de cuvânt.

Sunt flămând după satisfacția pe care o poate avea un român atunci când știe că ceea ce spune devine făcut și ceea ce gândește este spus.

Vreau să respir primăverile în care românul a promis că ară și a arat, când a jurat că spune adevărul și l-a spus, când a declarat că iese în stradă și a ieșit.

Iubesc românul ăsta și vă provoc să îl iubim împreună, pentru că numai din iubirea față de noi înșine și de ceilalți poate izvorî un neam puternic, unit, bogat și vertical.

Vă provoc să alegeți o viață în care cuvântul

vostru, atunci când este rostit, sculptează spațiul
românesc după chipul și asemănarea celor care îl
locuiesc!

Vă provoc la renaștere!

Capitolul 4: Secretul Păsării Phoenix

În înțelepciunea și blândețea lui infinită, Dumnezeu-Universul a interzis prin legile firii, dănuirea a ceea ce stagnează. Nimic din ceea ce ne e cunoscut nu are capacitatea de a supraviețui atunci când se oprește din a crește. Oameni, munți, plante sau stele trec prin ciclurile vieții fără a se putea sustrage de la această regulă a firii.

Viața își pune sigiliul său de merit în fiecare loc în care există evoluție și creștere. Nimic din ceea ce nu aduce un plus către sine sau către lume nu poate beneficia de viață și de timp pe pământ. Darul timpului este garanția că legile universale au fost îndeplinite cu strictețe, iar contribuția este una dintre implicațiile majore ale vieții. Viața și timpul validează contribuția prin și mai multă contribuție.

Longevitatea Omului, a Neamului, a Ființei, este dăruită pe baza capacității individuale sau colective de a perpetua însăși dăruirea. Universul sprijină capacitatea omului de a îi repune resursele în mișcare. Motorul care creează această mișcare e inima, iar puterea creată de el este chiar iubirea.

Nu întâmplător am dat cărții subtitlul - 69 de căi de a face dragostea (de țară) să explodeze. Acest număr este simbolul ciclicității ascendente și, ca toate construcțiile din Univers care funcționează pe termen lung, sugerează creșterea pe baza unei transformări continue a formei inițiale. Tot ce este autentic

urmează traiectoria unei spirale ascendente: iubirea, galaxia din care facem parte, până și ochii de înmugurire ai unui cartof sau structura cochiliei unui melc.

Având în vedere perenitatea Neamului românesc și a pământului pe care le locuim de atâta vreme, având în vedere că această carte este scrisă în limba română, înseamnă că sigiliul de validare al vieții și al timpului este asupra noastră. Nu mă refer la vreun dar divin întrucât, de la mic la mare, suntem cu toții, românii, în limitele normalității, ci mă refer la faptul că existența noastră peste milenii nu e întâmplătoare. Universul validează în noi, ca Neam și ca indivizi, mecanismele sale celei mai valoroase. Timpul și viața pe care le-am primit în dar, nu vin nici în avans pentru vreo promisiune pe care o avem de ținut și nu vin nici la întâmplare.

Răsplata Universului vine întotdeauna numai după ce sunt respectate tiparele sale de scădere a entropiei. Asta înseamnă că pentru fiecare dram de ordine și echilibru adus în lume, o Ființă sau un grup de Ființe - un neam, de exemplu - își primesc resursele necesare pentru a continua. Ele devin astfel capabile de a perpetua la o scară mai mare, intențiile pe care și le-au conștientizat și stabilit.

Spuneam că Românii și România nu există încă pe harta pentru vreun motiv absurd sau greu de observat, așa cum nimic în natură nu poate exista fără a-și avea rostul. Intenția acestui capitol este să

începem a desluși, noi pentru noi înșine, care este acel rost, pentru ca în final să ne putem accepta menirea, existența, precum și motivul pentru care suntem construiți așa cum suntem construiți.

Înainte de a porni în această aventură, este necesar ca o dată pentru totdeauna să rupem legătura emoțională pe care am stabilit-o cu trecutul nostru, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv. Nu mă refer, sub nici o formă, la a ne dezice de istoria noastră personală sau de neam, ci încurajez formarea unei declarații și a unei promisiuni. Pe parcursul acestei cărți voi lansa 69 de provocări la a declara și a promite acțiuni noi către o dragoste (de sine și de țară) care să explodeze. Aceste provocări sunt înșiruite și numerotate în capitolul 8, „*Regulile de aur ale românismului*”. Câteva din aceste provocări au fost deja lansate și se regăsesc în paginile pe care tocmai le-ai citit. Restul urmează să se desfășoare până la sfârșitul cărții, în fiecare din paginile ei.

Felul în care ne uităm la trecut este o declarație despre cum trăim prezentul nostru. Deseori, trecutul poate fi cel mult un punct extraordinar de pornire pentru ceea ce vrem să devenim în viață. Dar tot noi, prin alegerile noastre, putem face ca acel punct de pornire să fie și un punct de cădere. În momentul în care facem suficient de multe alegeri neinspirate sau lipsite de putere, începem să ne percepem pe noi înșine, atât ca indivizi, cât și ca neam sau colectivitate drept oameni care și-au pierdut drumul.

Deși nu a existat, și poate nu va fi niciodată, o listă a acțiunilor care ne fură puterea, primul lucru demn de luat în considerație este modul în care acționăm spre obiectivele pe care noi înșine le declarăm drept importante. Momentul în care declarăm ceva și în mod repetitiv nu acționăm în direcția celor declarate, se întâmplă cel puțin 3 lucruri care ne afectează puterea personală și de grup:

1. În mod evident, obiectivele nu devin realitate, deoarece acțiunile necesare împlinirii lor nu au fost luate. Mai simplu de atât nu poate fi explicat.
2. Felul în care ne raportăm la propriul nostru cuvânt și la ceea ce declarăm își pierde puterea. Cu alte cuvinte, știm că ceea ce spunem nu valorează nimic pentru noi. Acest lucru scufundă imediat încrederea în sine, capacitatea de acționa și mai ales respectul de sine.
3. Felul în care ceilalți ne văd în momentul în care cuvântul nostru nu are valoare este limitativ. Respectul, încrederea și puterea inspirată oamenilor din jur este direct proporțională cu percepția lor despre noi și, cu atât mai mult, cu percepția noastră despre noi înșine.

Dacă ne uităm cu sinceritate în jurul nostru, putem observa cu precizie, la acest moment, domeniile în care ne-am dori și am putea să fim mai mult, atât pentru noi, cât și pentru ceilalți. Dar cea mai dureroasă ciocnire cu realitatea este atunci când stăm

față în față cu obiectivele care sunt cu adevărat importante pentru noi și vedem că ele nu sunt realizabile prin ceea ce suntem noi chiar acum.

Spuneam la începutul acestui capitol că este necesar să ne detașăm de trecutul la care ne raportăm permanent. Această detașare este necesară pentru că indiferent ce dorim să schimbăm la acel trecut, nu ne va mulțumi în prezent. Orice schimbare am adăuga peste un trecut care nu ne mulțumește, produsul final va conține, eventual același trecut plus o sumă a schimbărilor adăugate.

Dacă dorim să schimbăm aspectul casei noastre și adăugăm cornize noi, o vopsea diferită, covoare de o altă culoare sau geamuri de o calitate mai bună, în final casa obținută va fi aceeași, dar cu alte detalii. Ea va conține casa veche plus suma tuturor schimbărilor aduse. Schimbarea nu este soluția de durată pentru un salt calitativ. Peste un timp foarte scurt, micile schimbări în detaliile acelei case vor deveni la fel de plictisitoare ca însăși casa și ne vom regăsi în situația inițială.

Pentru a face o diferență reală în ceea ce privește renașterea neamului nostru, este necesară o renaștere la nivel personal, a fiecărui român. Această renaștere, asemănătoare transformării păsării Phoenix, implică „arderea și îngroparea” deprinderilor care ne îndepărtează de rezultate și înlocuirea lor cu obiceiuri puternice, care să fie aliniată cu obiectivele spre care ne îndreptăm. Dacă scopul nostru declarat este, de

exemplu, să creăm o clasă politica liberă de fals și minciună, ar avea sens să privim către generația tinerilor care abia acum cresc, mai degrabă decât spre reeducarea generației care se zbate încă între două epoci trecute. Reeducarea pur și simplu nu funcționează pentru ca ea va conține vechile deprinderi plus ceea ce am denumit reeducare.

Nu este suficient să ne dorim ceva diferit în viețile noastre. Nu este suficient să ne declarăm frustrarea în legătură cu ceva care nu ne mai descrie. Primul pas necesar pentru a face o diferență reală în acest domeniu este un act de creație, puternic legat de o declarație și un angajament. Având în vedere ceea ce am discutat în paragrafele anterioare, este evident că acea creație nu are cum să devină realitate în condițiile în care noi, personal, avem o raportare lipsită de putere la propriul nostru cuvânt. Pentru ca acea creație să poată să aibă loc, este necesar ca persoanele care o înfăptuiesc să aibă o relație autentică, puternică și lipsită de fisuri cu propria lor ființă. Altfel întregul proces devine o simplă decorare, o schimbare, ceva care nu dăinuie pentru că persoanele care îl vor pune în aplicare nu au verticalitatea necesară.

În momentul în care cel care creează este frustrat, corupt, inautentic sau complexat, acțiunile pe care le va lua acel „creator” vor avea aceleași trăsături: frustrare, corupție, inautenticitate sau complexare. Creația nu poate țâșni niciodată dincolo de nivelul real al creatorului. Ea este limitată de cine este cu adevărat

acel creator, atât pentru el însuși, cât și pentru oamenii din jurul lui. De fapt, libertatea în creație este declanșată și descătușată de felul în care acel creator este „*ascultat și auzit*” de către ceilalți oameni.

Spre exemplu, care poate fi calibrul creațiilor din lumea politică având în vedere felul în care clasa politica este văzută și ascultată de către poporul românesc, în acest moment? Nu este greu de găsit răspunsul, indiferent la ce capăt al întrebării am începe căutarea.

Pentru a clarifica motivele pentru care un colectiv de oameni atrage în mod repetat și cu atâta „*gravitație*” lucrurile pe care le atrage, este necesar să aruncăm o privire la declarațiile pe care fiecare individ din cadrul grupului le face în legătură cu acele situații nedorite. Mai mult, e necesar ca tu și eu, ca indivizi, să aruncăm o privire la conversațiile interioare pe care le avem în legătură cu ceea ce se află în jurul nostru. Provocarea acestui moment este de a-ți dedica, în mod conștient, efortul unei ore în mijlocul diferitelor discuții ce se pot țese în jurul tău. Începe cu politica, continuă cu domeniile sociale. Care e părerea oamenilor din jurul tău despre sănătate? Dar despre bani? Despre dietă? Despre guvern sau președinte? Care e părerea ta despre toate aceste lucruri? Cum arată conversațiile tale interioare despre abundență? O meriți? Ce spui în interiorul tău despre aspectul tău fizic sau inteligența ta? Ești mulțumit de tine?

Dacă ți-ai alocat timpul, curajul și autenticitatea

necesară pentru a efectua acest exercițiu practic, atunci merită să citești cartea în continuare. Altfel, ești genul de om care caută să decoreze, nu să transforme, indiferent că e vorba de o casă, de un neam sau de propria viață. Poate e mai bine să te oprești, pentru că lucrurile nu se vor ameliora pentru tine.

Felul în care abordezi lucrurile mici nu poate fi diferit de felul în care abordezi lucrurile mari.

Dacă, în schimb, ai investit o oră din viața ta în a îi asculta pe ceilalți și pe tine, atunci poți vedea legătura dintre ceea ce este declarat sau gândit și ceea ce apare în realitate. Următorul pas e simplu, în funcție de categoria la care te-ai inclus la capitoul anterior (respectiv victima sau creator), poți afla cine sau ce a determinat ca realitatea să fie ceea ce este. Te încurajez cu ardoare să arunci încă o privire la felul în care am împărțit declarațiile, în funcție de natură și poziția celui care le face.

Pasul cel mai important abia urmează să fie luat. Aflarea tuturor informațiilor de mai sus poate face diferența dintre cer și pământ sau poate fi complet inutilă. Pentru a face diferența dintre cer și pământ este necesar, așa cum ai ghicit deja, să iei acțiune. Pentru a fi complet inutilă nu e necesar nimic. Poți închide cartea și să mergi la somn. Eu cred cu tărie, însă, că fiecare om din țara asta are nu numai potențialul de a descoperi și accepta realitatea, dar și capacitatea de a își asuma responsabilitatea asupra a

cea ce creează în jurul său. Dacă eu am credința că oamenii din jurul meu sunt buni și frumoși, atunci voi găsi fiecare dovadă care să ateste că am dreptate în credința mea. Din nefericire, lucrurile funcționează în mod identic și pentru reversul medaliei. Dacă cineva, oricine, are credință că oamenii din jur sunt răi sau urâți, atunci va căuta și va găsi numai circumstanțele sau dovezile care să îi confirme propriile credințe. Deși pare neconstructiv și lipsit de sens, asta este felul în care suntem construiți noi, ca oameni. Lucrurile pe care ne concentrăm ne creează experiența de viață și emoțiile cu care trăim în fiecare secundă. Te-ai întrebat pentru vreo secundă ce experiență de viață și ce emoții intenționează să genereze în telespectatori, creatorii buletinelor de știri sau ai emisiunilor TV? Merită să încerci câteva răspunsuri aleatoare la această întrebare. Sigur nu te vei regăsi departe de adevăr.

Hai să ne întoarcem pentru câteva secunde la trecutul glorios al românilor, la acele clipe victorioase din secolele sau deceniile apuse, în care înaintașii noștri au făcut fapte de vitejie sau au creat realizări de neegalat. Am să spun lucrurilor pe nume, întrucât orice altă variantă ar implica laudă de sine, glorificare, mândrie exagerată sau decădere lipsită de limite.

Fiecare secundă în care admirăm ceea ce a trecut și nu mai este se face la costul prezentului. Dincolo de regrete, dincolo de oportunități ratate, dincolo de ceea ce am fost și nu vom mai putea fi niciodată, costul real al zăbovirii în amintiri este moartea prezentului. În

momentul în care nu suntem prezenți, sensul vieții nu se poate realiza. Asta nu înseamnă că viața în general este oprită sau obturată, ci mai degrabă, viața în noi se desfășoară la un nivel cu mult sub cel optim. Deși continuăm să prezentăm simptome de viață pozitive din punct de vedere clinic, la nivelul experienței și al emoțiilor, nu există puls pozitiv.

Calea cea mai scurtă spre a avea emoții și experiențe de calitate inferioară, de a avea un nivel ridicat al stresului și o sănătate precară este lipsa recunoaștinței față de ceea ce avem în prezent. Dacă adăugăm aici și retrăirea continuă a poveștilor noastre despre trecut, atunci efectul este garantat.

Calea spre o viață de calitate din punct de vedere emoțional și experiențial este la fel de scurtă și implică existența a două mici ingrediente: prezență și acceptare. Momentul în care ne concentrăm pe ceea ce există deja în fața noastră și acceptăm acel lucru ca fiind generat, meritat și atras de către noi - devine o clipă de binecuvântare fără de oprire.

Când spun „*concentrare pe ceea ce exista deja*” nu mă refer la un anumit soi de meditație sau spiritualitate (deși practicarea lor ar putea ajuta), ci sugerez alegerea conștientă a categoriei în care vrem să activăm: victimă a circumstanțelor sau creator responsabil al vieții noastre. Alegerea, acțiunile și rezultatele sunt la voința, dorința și dispoziția fiecăruia. E viața TA, în final, și dispui de ea exact în felurile în care hotărăști sau poftești.

Lucrul cu care vreau să te las la sfârșitul acestui capitol este simplu: situațiile pe care îți focusezi atenția determină calitatea vieții tale. Atenția ta este ceva personal, intim și inaccesibil celor din jur. Tu ești singura persoană care are acces la felul în care privești lumea și oricât de mult am încerca să aruncăm pălăria în curtea vecinului, tu ești responsabil indiferent dacă viața ta e împlinită sau nu.

Cea mai simplă metoda de a ne găsi liniștea interioară, atunci când nu o avem, are patru pași simpli și îi voi descrie mai jos. Eu personal o numesc **metoda Phoenix**, pentru că îți dă ocazia să intri în legătură cu lucrurile care te reprezintă cu adevărat în viața ta.

Primul pas este să accepți că acea durere este acolo. Învață să îi spui pe nume, să o recunoști și să îți dai voie să fii un om care are o durere sau mai multe. Nu e greșit, nici de criticat sau de judecat, ca un om să aibă apăsări, probleme, dureri sau ofuri. Recunoaște către tine și către ceilalți: „*Am o durere. Am o apăsare. Am un of.*”

Al doilea pas este cu mult mai ușor și constă în a lăsa acea durere să iasă la suprafață, să facă parte din cine ești tu. Dă-i glas atât în oglindă, în lift sau în dormitor, când vorbești cu tine însuși, cât și față de oamenii în preajma cărora te simți confortabil în a împărtăși durerile tale. Dacă nu găsești acel gen de oameni în preajma ta, atunci trece durerea de a fi singur pe lista ofurilor care urmează să fie acceptate.

Al treilea pas este să descoperi promisiunea care e umbrită de acea durere. Ca să ai o durere, un act de voință sau o declarație de a ta trebuie să se fi rupt. Care este acea declarație? Folosește exemplele din capitolele anterioare pentru a putea descoperi ce este în adâncurile tale. Dacă vrei să revii la viață și să ieși din rândul victimelor, atunci rezervă-ți câteva minute pentru a afla care e visul tău care se stinge din cauza aceluia of.

Al patrulea și ultimul pas este pură acțiune. Observă lucrurile pe care ai evitat să le faci pentru a îți atinge visele pe care tocmai le- ai descoperit. Vor fi conversații în mintea ta. Ele nu sunt reale. Doar acțiunea e reală și generează rezultate. Dacă sunt acțiuni simple, atunci ia acțiune. Dacă sunt acțiuni dificile, atunci ia acțiune.

Ideea este că deja știi ce înseamnă să fii îndurerat, singur, nesatisfăcut, neîmplinit. Acum ai șansa să te întorci la ceea ce știi deja, la a fi decedat emoțional în mijlocul propriei tale vieți sau ai șansa de a alege să crezi ceea ce dorești în lumea ta.

Pentru că într-adevăr, tu ești singurul Om și singura Ființă care poate să ia acțiune în direcția asta! Ia acțiune, Om Bun!

Capitolul 5: Saltul în necunoscut - secretul unității

De fiecare dată când oamenii vorbesc de țara lor, de România, îi aud spunând că trăiesc în spațiul mioritic. Am înțeles că se întinde pe toată suprafața României, în schimb mi-a luat ceva timp să înțeleg care este conținutul aceluși loc. Așa că, mi-am dedicat o bună parte din viață găsirii elementelor care descriu spațiul în care noi, românii, trăim.

Am descoperit elemente din cele mai diferite categorii și după ceva timp le-am putut împărți în două mari clase: elemente care descriu lumea în care trăim și elemente care creează lumea în care trăim. Toate acestea au ieșit la iveală prin felul în care oamenii mi-au vorbit de țara lor. Cele două locuri din care românii trăiesc pot fi: Identitatea și Ființa. În momentul în care românii își trăiesc viața prin intermediul identității, voi spune că ei au capacitatea de a descrie viața, de a vorbi despre ea sau de a o observa. Atunci când Ființa românului este implicată în procesul de trăire, voi spune că românul are capacitatea de a crea viața sa, de unde și expresia „*Omul sfințește locul*”.

Până să descoperim ce fac românii, hai să aprofundăm puțin aceste două laturi ale umanității unui român: Identitatea și Ființa. Ele nu se exclud deloc, de fapt, sunt vitale pentru existența noastră pe

pământ și nu am putea fi aici fără oricare din cele două. În felul în care văd eu viața, Identitatea este ceea ce primim la naștere pentru a putea pași în lume. Ea conține tot ceea ce implică dezvoltarea abilităților de supraviețuire și de apărare în cadrul unei lumi materiale. Pentru a fi funcțională, Identitatea are nevoie de un corp cu ajutorul căruia să poată influența lumea înconjurătoare. Ea are nevoie, în aceeași măsură de un mediu interior care să poată memora informațiile necesare pentru a susține misiunea acestui corp. În această memorie sunt reținute, printre altele, experiențele, emoțiile, amintirile și obiceiurile ale fiecărei persoane. Identitatea, având rol de supraviețuire, se bazează pe competiție, rezistență și frică. În lumea identității se găsește răspunsul la întrebări de genul:

- E corect / E greșit?
- E adevărat / E fals?
- E bine / E rău?
- Câștig / Pierd?
- Am dreptate / Nu am dreptate?
- Arăt bine / Nu arăt bine?
- E moral / E imoral?

Răspunzând la acest gen de întrebări, identitatea umbrește capacitatea unui om, fie el și român, de a fi prezent și de a se bucura de momentul în care se situează. Acest lucru se întâmplă deoarece, pentru a funcționa corect, Identitatea va proiecta persoana fie

în trecutul din care au fost colectate acele informații, fie în viitorul în care e necesar ca ea să garanteze siguranța și supraviețuirea.

Însă, de departe, cea mai proeminentă trăsătură a existenței în interiorul Identității este aceea de permanentă neliniște și reactivitate. În această lume trăirile sunt la mâna a doua, prin intermediul poveștilor noastre despre ce ni s-a întâmplat în trecut sau despre ce pericole ne-ar putea aduce viitorul. Identitatea se ocupă cu a descrie lumea și foarte puțin cu a o îmbogăți. Ea este o sursă permanentă de istorii moralizatoare ce diminuează prezența momentului.

Pe de cealaltă parte, Ființa umană, Ființa românească, își găsește puterile în capacitatea de a ieși din conversația acaparatoare a Identității. Îndemânarea unei persoane de a își elibera mintea de conversațiile de neputință sau cucerire și de a își dedica existența momentului în care trăiește - acesta este jocul Ființei.

Darul de a crea conștient realitatea își poate avea izvorul numai într-o viață săracă în conversații interioare de neputință. Pentru a săraci viața de neputință, e necesară curățenia interioară. Nu mă refer, desigur, la a trăi o viață monahală, ci la a încheia războaiele prin care Identitatea ne fură din momentul prezent.

Toate locurile în care nu ne-am îndeplinit motivele autentice pentru care suntem aici, pe pământ, ne lasă în deșertul însetat al neputinței. Dacă

am râvnit să atingem un vârf de munte și ne-am oprit la jumătatea urcușului, o viață întreagă vom zăbovi cu mintea în acea jumătate neurcată. Pacea interioară e posibilă doar acolo unde a continua să urci e egal cu a te întoarce din drum. Acea e calea fără de atașament. Nu încurajez abandonul obiectivelor, ci doar libertatea oamenilor în fața iluziei că suntem insuficienți în existența noastră. Numai în acel punct, suferința dispare și face loc unității și iubirii de semeni.

Crearea conștientă și responsabilă a realității nu poate să apară în prezența Identității. Deși oferă iluzia unei creații, felul în care Identitatea abordează noutatea vine din supraviețuire, diminuare a libertății personale sau a celorlalți, competiție și regret. Încă o dată, rolul Identității de a ne asigura viața pe acest pământ poate fi îndeplinit numai pe baza acestor trăsături. Ele sunt exact la locul lor și exact cum este necesar să fie. Nici o latură a umanității noastre nu este de prisos, iar noi suntem concepuți cu tot ce e nevoie pentru a ne atinge menirile.

Felul în care Ființa comunică și abordează realitatea își are sursa în capacitatea de a fi prezentă, de a accepta, de a iubi și de a își asuma ceea ce este, acolo unde este. Acest lucru se întâmplă în absența judecății și a criticii, prin asumarea responsabilității asupra tuturor detaliilor vieții care se activează în preajma noastră. La urma urmei, ce rost ar avea Dumnezeu, dacă nu ar putea aduce în preajma noastră situațiile din care putem crește?

Intenția în care descriu cele două categorii din care putem aborda viața este de a obține claritate asupra locului din care acționăm în fiecare moment. Aceeași acțiune luată dintr-o categorie sau cealaltă, determină rezultate total diferite, pentru că vine din laturi diferite ale umanității noastre. O îmbrățișare venită din superioritate și dominare ajunge la cel care o primește radical diferit față de una dăruită din recunoștință și iubire. Felul în care este simțită atât de cel care o primește, cât și de cel care o dă, este, pe de-o parte, într-un dans complet și permanent sincronizat, iar, pe de altă parte, devastator sau împlinitor.

Acum, că am clarificat cele două categorii din care pot face parte trăirile, acțiunile și rezultatele noastre, putem deveni permanent conștienți de contextul și locul din care avem acces la viață.

Românul care acționează din Identitate abordează viața printr-o permanentă descriere a lucrurilor care apar în ea. Acest lucru face ca lumea să fie sursa existenței lui, iar circumstanțele să îi conducă viața, punându-l într-o continuă reacție în raport cu exteriorul.

Românul care accesează viața fiind liber de Identitatea lui are capacitatea de a modela lumea pe măsura puterii sale de a își urma propriile sale promisiuni în legătură cu cine este el. În această lume a Ființei, românul are capacitatea de a își descoperi capacitatea de avea un cuvânt de spus în felul în care decurge viața, datorită integrității, responsabilității și

generozității sale.

De fapt, singurul fel în care apare unitatea între două sau mai multe persoane, este prin relaționarea Ființelor. Ori de câte ori au loc contacte între oameni ce interacționează prin intermediul Identităților lor, aceste contacte sunt bazate pe diminuare, câștig, dominare, control sau protecție. Asta nu înseamnă că oamenii au intenții rele atunci când sunt în mod Identitate, ci doar că, în acest mod, este îndeplinită în exclusivitate funcția acesteia. Acea funcție, după cum am menționat, este de supraviețuire, rezistență, adaptare și schimbare.

Datorită naturii sale, Identitatea românului și a oricărei alte persoane se bazează pe lucruri certe, deja știute, pe acele amintiri deja trăite, care se află în experiențele și emoțiile trăite pe parcursul vieții. De aici și denumirea - zonă de confort - locul în care supraviețuirea și siguranța sunt obținute cu efortul cel mai mic. Acționând din acest spațiu, al minimumului efort, orice informație sau activitate nouă aduce cu sine rezistență și protejare a granițelor proprii persoane.

Când o persoană ia acțiuni din zona Ființei sale, zona de confort dispare și o dată cu ea și noțiunile de cunoscut, siguranță sau supraviețuire. În Ființă, saltul în necunoscut este cel care determină unitatea dintre propria persoană și cele înconjurătoare. Dincolo de ieșirea din zona de supraviețuire și confort, se află sursa creativității și conectivității nelimitate.

Capacitatea oamenilor de a funcționa împreună unii cu ceilalți și cu toții în cadrul unor comunități, apare atunci când Ființa individuală și colectivă este accesibilă la alegere.

A trăi în Ființă presupune un set de comportamente, acțiuni și feluri de a fi din cele mai simple. De fapt, la baza acestui mod de a conviețui stă practicarea a trei trăsături profund umane, disponibile la fel de liber ca și aerul. Acestea sunt **Integritatea conștientă, Responsabilitatea și Generozitatea.**

Prin integritate (capacitatea cuiva de a funcționa și de a acționa conform propriilor declarații) se accesează ceea ce oamenii numesc

„*a fi de cuvânt*”. Integritatea este o capacitate mai mult utilă decât apreciată și efectul ei imediat este că deținătorii ei pot realiza lucrurile pe care le rostesc sau le promit. Integritatea există permanent și oriunde, în schimb, în momentul în care declarăm conștient și îndeplinim conștient promisiunile noastre, atunci suntem de neoprit în a ne obține împlinirea.

Felul în care suntem construiți de către Univers face ca gândurile noastre să fie permanent aliniate cu faptele noastre, indiferent că suntem conștienți de acele gânduri sau nu. Cu alte cuvinte, suntem binecuvântați cu puterea de a transforma în realitate tot ceea ce gândim. Acest dar poate ușor să devină un blestem în momentul în care gândurile noastre sunt negative, egoiste, violente sau de vinovăție. La fel de ușor, putem avea acces la capacitatea de a fi de cuvânt

în actele noastre creative, atunci când gândurile conțin pozitivitate, bunăstare, încredere, iubire sau speranță. Suntem de cuvânt chiar dacă acel cuvânt e împotriva intereselor noastre.

Cu ce ajută faptul că știm acum că în fiecare cuvânt rostit de români, există puterea de a transforma gândurile în realitate? La ce e de folos această descoperire? În primul rând, hai să aruncăm o privire în jurul nostru și să observăm atât lucrurile care ne plac, cât și pe cele care sunt mai puțin plăcute. Uitându-ne la ambele categorii, putem vedea că au **în comun** câteva detalii:

1. Noi suntem permanent în mijlocul lor. **La intersecția tuturor întâmplărilor din viața noastră, inevitabil suntem noi.** Indiferent dacă ceva ne place sau nu, noi suntem acolo să apreciem asta.
2. Situațiile din viața noastră devin plăcute sau neplăcute, favorabile sau nefavorabile, optimiste sau pesimiste **numai atunci când spunem noi despre ele că sunt așa sau altfel.**
3. Situațiile din viața noastră se opresc din a fi plăcute sau neplăcute, favorabile sau nefavorabile, optimiste sau pesimiste **numai atunci când noi ne schimbăm părerea despre ele.**
4. Indiferent în ce categorie sunt acele lucruri, faptul că ne concentrăm atenția pe ele, **ele ajung**

în prim plan și ne creează calitatea experienței din acel moment.

Uitându-ne din nou la cele două categorii care cuprind lucrurile din jurul nostru care ne plac și cele care nu ne plac, putem găsi câteva **diferențe**:

1. **Emoțiile și experiențele** cu care suntem lăsați în cele două situații sunt foarte, foarte diferite. În lucrurile care ne plac experimentăm liniște, împlinire, fericire sau satisfacție, iar în cele care ne displac punem frustrare, stres, neliniște sau nervozitate.
2. **Capacitatea de a fi prezenți** în mijlocul evenimentelor este cu mult mai ridicată atunci când ne place ceea ce se întâmplă, față de momentele în care nu avem plăcerea de a fi acolo.
3. **Nivelul de vitalitate** cu care suntem lăsați este clar afectat de apartenența de o categorie sau de cealaltă. Evenimentele neplăcute ne consumă energia vitală, cele plăcute ne-o amplifică și diversifică.
4. **Capacitatea de a crea** din categoria situațiilor plăcute este înlocuită de **capacitatea de rezistență și supraviețuire**, în categoria lucrurilor care nu ne plac.
5. **Percepția timpului** este diferită în fiecare dintre cele două categorii. Lucrurile care nu ne plac par că durează o veșnicie și răpesc armonia momentului. Lucrurile care ne plac contractează

timpul și sunt însoțite de trăiri de armonie și echilibru.

Descoperind toate aceste asemănări și deosebiri și știind că noi, românii, avem puterea de a transforma gândul în realitate, apare acum și capacitatea de a alege ceea ce gândim. Acțiunea de a alege genul de experiență pe care dorim să îl avem în viața noastră este a noastră, pe deplin. Deși foarte personală, această acțiune de a alege nu este transmisibilă. Nimeni altcineva nu poate lua acțiuni pentru fericirea noastră. Așadar, cu cât înstrăinăm mai mult alegerile legate de aceste acțiuni (spre alte persoane sau circumstanțe, de exemplu), cu atât este mai mare deconectarea dintre acțiuni și ceea ce am râvnit să obținem.

Întrebarea cu care doresc să rămâi la acest final de capitol este următoarea: Dacă eu sunt cel care are puterea de a alege ce gândesc și cum acționez, cum se face că deseori aleg ceea ce mă face nefericit?

Claritatea necesară fiecăruia pentru a descoperi calea de acces dintre alegeri și fericire, vine întotdeauna prin exersarea autenticității personale. Acesta este un drum intim, interior și imposibil de înstrăinat.

Autenticitatea este curajul gurii de a grăi așa cum îi șoptește trăirea de moment. Este cea îndrăzneală nebună a minții de a dansa pe muzica sufletului. Este locul în care aerul pe care îl expirăm, ia forma gândurilor pe care le-am creat. Felul în care ne

respirăm gândurile are totul de a face cu ceea ce respiră cei din jurul nostru și din lumea întreagă, pentru că, așa cum noi înșine știm deja, oamenii iubesc aerul proaspăt, curat și puternic.

Alegerea noastră de a îmbrospăta aerul pe care îl punem în lume are urmări din cele mai fericite. Românii, oamenii din jurul nostru, vor considera prezența noastră drept energizantă și, mai ales, vor fi dispuși la a colabora, comunica sau la a participa în proiectele noastre. Cunosoc mulți oameni de genul ăsta și de fiecare dată când au fost întrebați cum reușesc să trăiască așa, au răspuns simplu: eu doar spun ceea ce gândesc.

Puterea autenticității, la început, este umbrită de frica de a nu fi descoperiți în ascunzișurile pe care le-am tănuit o viață întreagă și pe care le-am protejat cu prețul greu al sănătății noastre fizice și sufletești. Saltul de la viața de zi cu zi la viața trăită în autenticitate nu este pentru toată lumea. Numai acei oameni cărora le-a ajuns jugul împovărător al mlaștinii minții, dețin resursele necesare pentru a face treptat, pas cu pas, transformările spre acest soi de putere.

Dacă tu ești unul dintre românii care s-au săturat să stea în sclavia minciunii, atunci ești apt să iei prima acțiune spre a deveni puternic. Este foarte important să realizezi că detaliul care urmează a fi schimbat la viața ta are o simplețe extraordinară și este ușor de urmat.

Acest prim pas este locul în care tu alegi între:

1. mă opresc din a minți de acum încolo;
2. încep să spun adevărul de acum încolo.

Da, secretul constă în a îți da voie să alegi ceea ce ți se potrivește cel mai bine la acest moment. Însă beneficiul cel mai mare vine din a aplica oricare din cele două alegeri pentru o perioadă de timp anume. Lungimea acelei perioade nu e dictată de nimeni din lume. Nu e celebra sumă de 21 de zile și nici de 1 an. Timpul pentru care tu hotărăști să devii și să rămâi autentic este timpul pentru care tu hotărăști să devii și să rămâi autentic. Pentru că, da, rezultatele sunt imediate, totale și imposibil de neglijat. Alege, la începutul unei zile, să fii autentic pentru toată ziua. De ce nu, poți alege să fii fidel în relația dintre gura și mintea ta, chiar și pentru o perioadă mai mare, 7 zile, 1 lună, un an sau o viață.

Tu ești persoana care are singurul cuvânt de spus în felul în care merge viața, iar prima descoperire când aplici asta este dispariția zidului dintre tine și lume. Zgomotul cu care se năruie acea separare este înlocuit de plăcerea dulce și împlinitoare a conectării cu ceilalți români și ceilalți oameni din jurul tău.

Acum aerul respirat de tine devine prețios pentru orice om care îți intră în spațiul vital. De ce? Pentru că ai descoperit secretul unității: Fii ceea ce gândești că vrei să fii: liber, puternic și o parte dintr-un neam încheșat!

Felicitări! Continuă cu pașii următori!

Capitolul 6: Giganți în misiune

Imaginează-ți pentru o clipă că toate experiențele din viața ta sunt puse în drumul tău intenționat, pentru a te ghida spre ceea ce urmează să descoperi a fi misiunea vieții tale. Având în vedere că libertatea de alegere, așa cum ai aflat deja în capitolele anterioare, nu poate fi înstrăinată, acum realizezi că circumstanțele vieții tale apar în jurul tău pentru un motiv.

Te provoc să te uiți pentru câteva minute la viața ta ca fiind aleasă în totalitate de tine. Cum ar fi dacă ai accepta pentru o zi, că tot ce există în jurul tău, de la naștere și până acum, a fost ales de către tine, în momentele de dinaintea nașterii tale? Consideră posibilitatea să-ți fi ales momentul și locul nașterii, părinții, familia și prietenii, bucuriile și tristețile vieții tale. Creează șansa ca toate aceste experiențe să reprezinte în viața ta pașii necesari pentru a îți atinge misiunea pentru care ești aici.

Da, există, dincolo de toate aceste detalii, un motiv pentru care ești aici. Există o misiune pe care ți-ai declarat-o la intrarea în această viață și în fiecare moment clădești, pas cu pas, spre realizarea ei. Informațiile pe care le asimilăm zi de zi sunt absorbite prin conectarea lor cu ceva ce știm deja. Cu alte cuvinte, putem include în ființa noastră numai acele piese de puzzle care se îmbină perfect cu cine suntem noi în fiecare moment.

Existența unui vapor poate fi concepută și acceptată numai în contextul în care plutirea și deplasarea obiectelor pe apă este acceptată. Chiar și acea plutire și deplasare pe apă poate fi acceptată doar în cazul în care apa e un concept cu care suntem familiari în viața noastră. Exact în același fel, lucrurile care nu se conectează cu ideile pe care le acceptăm deja, nu pot fi materializate în spațiul pe care îl generăm. Proverbialul porc care zboară, nu poate să apară ca fiind real pentru noi, datorită faptului că nu se leagă de credința că o ființă are nevoie de aripi pentru a zbura și de aer pentru a se deplasa. Câte lucruri nu putem vedea oare în jurul nostru datorită faptului că nu se conectează deloc cu ceea ce știm deja? Este posibil ca lipsurile din viața noastră să fie conștientizate doar pentru că sunt piese necesare pentru îndeplinirea misiunii noastre? Lucrurile pe care nu le considerăm a fi de folos nu generează dorința de a le dobândi, nu-i așa?

Pornind de la aceste exemple, poți înțelege cum nivelul de conștiință și de experiență al fiecărei persoane este, de fapt, cheia cu care se deschide realitatea personală în care trăim. Oriunde am merge și orice am face, nivelul de conștiință pe care îl avem funcționează ca parolă care materializează accesul la ceea ce ni se cuvine, potrivit maturității noastre spirituale.

Da, există o legătură totală între cine suntem, Univers și calitatea vieții la care avem acces. Este

aceeași relație care există între un hotel cu un număr imens de camere, noi și cheia pe care o deținem. În funcție de trăsăturile acelei chei, deschidem doar ușa care ne este destinată.

Ce uși avem noi românii la dispoziție și cine ne pune cheia la dispoziție? Răspunsul este același: noi înșine suntem meșteșugarii propriilor chei. Fiecare alegere pe care o facem, fiecare drum pe care ne înscriem, este o scrijelitură sau o proeminență nouă pe cheia către ceea ce urmează să trăim. Prin urmare, arta de a modela cheia spre noi realități este o aptitudine mereu personală.

Consideră că misiunea vieții tale este de a produce acea cheie care deschide realitatea pe care o iubești. Dacă instrumentul pe care îl ai în posesie nu deschide o realitate pe care să o poți accepta, de fapt ajungi să nu accepți meșteșugarul care a creat acel instrument. Acel om nu va fi niciodată altcineva decât TU, propria ta persoană.

Uită-te în jur și observă ce realitate ai deschis prin prezența ta acolo, oriunde ai fi în acest moment. Acceptă un lucru simplu: cheia care ești deschide tot ceea ce vezi în jurul tău. Ce vezi în jurul tău? Poate vezi iubire, înțelegere, armonie și putere. Poate vezi luptă, durere și dezechilibre. La final de zi, ce contează cu adevărat este să realizezi că ȚIE îți apar toate aceste lucruri. Este posibil ca ele să apară și altor oameni, poate unor comunități întregi. Există chei pentru camere de o singură persoană și chei pentru

săli care să cuprindă mii sau zeci de mii de oameni. Faptul că sunt mulți oameni în acea sală nu anulează nici unul din cele trei pârghii ale lumii noastre: cheie, cameră și realitate personală. Ele sunt de nedespărțit. Un lucru care se întâmplă deseori este acea stare de uitare a propriei noastre misiuni aici. La venirea în lumea în care trăim și prin acceptarea regulilor acestei realități, e posibil să ajungem să uităm scopul care ne împlinește și să fim captivați de coloritul și atracțiile unei lumi noi. Este de asemenea posibil ca noi înșine să ne fi auto- provocat la un joc al propriei uitări, tocmai pentru a ne face aventura cât mai intensă și mai autentică. Sunt slabe șanse să existe vreo autoritate înzestrată cu dreptul și capacitatea de a ne transforma în

ființe amnezice și iresponsabile.

Văd totuși cum propria noastră alienare e posibilă prin validarea, din interior spre exterior, a unor credințe că putem fi manipulați, deturnați, mințiți. Asta este doar o parte din lumea pe care o putem dezlanțui la acel moment cu cheia pe care o deținem. Întrebarea mea pentru tine este următoarea: Având în vedere posibilitatea ca tu să fii cel care alege fiecare din evenimentele vieții tale, care este misiunea spre care te îndrepti? Dacă fiecare detaliu al lumii în care trăiești este parte dintr-un antrenament conceput de tine spre a-ți îndeplini misiunea, atunci care este acea misiune spre realizarea căreia te îndrepti?

Te provoc la acest exercițiu de imaginație:

1. Uită-te la lumea înconjurătoare și acceptă faptul că tu ai ales să fii parte din ea, exact așa cum este.
2. Acceptă faptul că ai fi putut și încă mai poți să alegi diferit în situațiile care îți formează realitatea.
3. Găsește cel puțin 5 situații în care ai fi putut sau poți să alegi diferit chiar acum. Orientează-te spre acele situații cu ale căror rezultate nu ești pe deplin satisfăcut.
4. Vizualizează impactul alegerilor tale asupra realității în care trăiești.
5. Acționează acum din contextul acelor alegeri.

Acesta este un exercițiu simplu care te familiarizează cu capacitatea ta de a da glas ghidajului tău interior, spre realizarea propriei tale misiuni.

Inevitabil, cu toții vom afla, mai devreme sau mai târziu în viață, care ne este menirea aici. Scopul acestui capitol este ca tu să începi a te uita la drumul pe care ești înscris și să vizualizezi evoluția lui. Destinația vieții tale stă pe vârful peniței pe care o mânuiești în fiecare secundă. Ce vrei să scrii azi acolo? Încotro vrei să ducă? În ce moment al vieții tale vrei să ajungi acolo?

Prin felul în care este structurată societatea, în special cea românească, fiecare generație transmite urmașilor săi totalitatea credințelor pe care își fundamentează traiul. Copiii fiecărei noi generații cresc, inevitabil, într-un spațiu descris de limitările de

conștiință ale părinților lor. Fiecare nou salt al acelor copii se realizează pornind de la superstițiile mediului social în care s-au născut. Asta înseamnă că până în momentul în care pot ajunge să își împlinească propriul destin, este necesar ca acei oameni să depășească paradigmele comunității din care provin. Acest lucru este posibil numai atunci când ei conștientizează că funcționează în interiorul unui context limitativ. Fără acea conștientizare, viața lor va fi dominată și limitată de către dogmele, credințele, superstițiile și felurile de a fi ale părinților lor.

Acest fel de a funcționa al societății actuale vine din posesivitatea fiecărei generații față de cea care o urmează. Sentimentul că noua generație are nevoie de protecție și mai ales că acea protecție se bazează pe transmiterea credințelor limitative devine un blocaj în calea viitorului care este posibil pentru noua generație. Mă refer aici doar la acele credințe limitative, nu și la cele generative. Diferența dintre prima categorie și cea de a doua este respectarea libertății de alegere atât a propriei persoane, cât și a persoanelor care intră în contact cu noi, care intră în spațiul nostru.

Pentru a clarifica acest lucru voi da ca exemple, două cazuri reale. O mamă are insectofobie, frică de insecte, pentru că a fost speriată cu un păianjen de către fratele ei, în copilărie. Din această cauză, ea nu iese în natură, nu merge prin iarbă și mai ales nu suportă să audă sau să vadă insecte. Toate bune până aici, persoane de acest gen sunt numeroase și fiecare

dintre ele are mici experiențe traumatizante, din copilărie. Hai să ne uităm puțin la felul în care și-a educat ea copilul, care de la o vârstă fragedă, a arătat o pasiune extraordinară pentru joacă în aer liber. În primul rând, l-a învățat că natură e periculoasă, că insectele vânează oameni și că natura e un permanent pericol și ar trebui să se protejeze cu creme și medicamente oriunde ar merge. În al doilea rând, i-a indus copilului, prin frica ei, că insectele sunt dușmanii de moarte ai omului și trebuie eliminate la prima vedere.

Ghiciți cu ce afecțiune a fost lăsat acel copil după ce antrenamentul mamei și-a atins obiectivul? Acum copilul are insectofobie și agorafobie, adică îi este frică de insecte și mai mult, nu iese din casă, iar dacă iese, merge doar pe asfalt. Cu atât mai mult, dacă vede o insectă, instantaneu intră în panică și imediat o distruge, o omoară prin orice metode posibile (cu ziar, cu spray, cu piciorul, cu paharul, cu orice are la îndemână). Lucrul cel mai fascinant este că acel copil nu a fost pișcat sau înțepat niciodată de vreo insectă, doar a preluat credințele limitative ale mamei în reguli proprii de viață. Acest lucru s-a realizat prin simpla educație și comunicare de la mamă către copilul ei.

Un alt exemplu este cel din propria mea familie. Am fost crescut auzind prin casă expresii de genul: "Banii nu cresc în copaci", "Mai bine sărac și cinstit decât bogat și hoț", "Banii sunt ochii dracului" sau "Banul face din om neom". Felul în care am perceput

relația cu banii în copilărie a fost marcat în așa fel încât permanent am avut de ales între a fi cinstit și hoț, a fi un sfânt sau un diavol, a fi om sau neom sau a fi un realist sau visător fără speranță. Toate alegerile care reprezentau idealurile mele de viață (cinste, omenie, curățenie sau ancorare în realitate) implicau lipsa banilor. În prima parte a vieții mele am dus o luptă extraordinară cu propriile mele limitări, neînțelegând de ce făceam asocieri nesănătoase din punct de vedere financiar. Eu, de fapt, oriunde mergeam în lume, respectam cu strictețe regulile cu care plecasem de acasă. Abia când am înțeles că frustrările financiare ale propriei mele familii, stăteau la fundamentul educației financiare pe care am primit-o, am putut crea oportunități bănoase de afaceri sau investiții.

Acest capitol nu este despre lucrurile negative sau limitative pe care le poate transmite anturajul nostru, pentru că exact în același fel se transmit și credințele generative, pozitive. Curajul, iubirea, înțelegerea, motivarea - se transmit toate exact în același fel.

Oamenii transmit la contactul cu ceilalți oameni doar credințele pe care le au, nu și pe cele pe care nu le au, indiferent de moralitatea, utilitatea sau veridicitatea acestor credințe. Așa cum am menționat, aceste lucruri afectează puternic viitorul noii generații, pentru că ele sunt asumate drept adevăruri și sunt aplicate apoi ca reguli de viață.

Acest capitol este în schimb, destinat descoperirii

propriei misiuni în viață. Cu atât mai mult, scopul acestui capitol este de a ne ajuta să devenim conștienți că domeniile în care avem frustrări, căderi sau lipse de performanță, frici sau fobii sunt marcate de limitările unor credințe în adevărurile altor persoane. În momentul în care ne asumăm responsabilitatea asupra adevărurilor altor persoane, adăugăm în viața noastră comportamente, piedici și dificultăți care ne pot îndepărta de misiunea noastră.

Așa cum am spus la începutul acestui capitol, fiecare eveniment, circumstanță sau acțiune sunt puse în viața noastră intenționat, pentru a ne facilita accesul la ceea ce dorim să îndeplinim. Atunci când devenim conștienți de ceea ce conține viața noastră și de felul în care privim lumea, dobândim acces la acceptare și la înțelegerea propriei noastre ființe. Viața poate fi o infinită căutare sau rătăcire sau, dacă alegem, poate deveni o expediție creată intenționat, în care toate resursele ne sunt puse la dispoziție nelimitat de către noi înșine, creatorii ei.

În România, la fel ca în orice țară, oamenii se educă unii pe alții prin transmiterea continuă a propriilor credințe și idei. Acest lucru nu se va schimba niciodată, datorită faptului că suntem ființe sociale, înzestrate cu limbaj și abilități extraordinare de comunicare.

Cum ar decurge diferit dezvoltarea societății noastre, atunci când devenim conștienți de ceea ce transmitem? Ce salturi ar putea face România pe plan

social, politic sau economic dacă am deveni responsabili și selectivi cu ceea ce comunicăm?

Imaginează-ți o familie în care ești permanent încurajat în a îți descoperi propriile adevăruri. Imaginează-ți un sistem școlar în care copiii sunt ghidați spre descoperirea propriei lor misiuni, mai degrabă decât spre preluarea limitărilor și frustrărilor de la cadrele școlare. Imaginează-ți o societate în care oamenii dau voie altor oameni să descopere propriile misiuni gigantice, fără a fi deturnați sau încetiniți de eșecurile povestite sau induse de către oamenii din jur.

Observă chiar acum, pentru un minut, părerea ta personală asupra a ceea ce ai citit mai sus. Tu, chiar tu ești acum, mesagerul propriilor tale sentimente. Indiferent ce simți acum, fie că e optimism sau resemnare, curaj sau cinism, aceste lucruri inundă spațiul în care generațiile noi de români cresc și se dezvoltă. Capacitatea ta de a discerne asupra lucrurilor pe care le comunică în lume este hotărâtoare pentru felul în care urmează să decurgă viitorul acestei națiuni.

Merg pe stradă și văd părinți care le spun copiilor: Nu merge acolo, nu face asta, nu face aia, fii cuminte, ai să vezi tu ce pățești sau lasă că te întorci tu acasă. Toate acestea sunt menite să ridice bariere într-o lume a cărei dezvoltare se bazează pe explorare. În mod similar, văd părinți care le spun copiilor: Hai, curaj, du-te și vezi ce e acolo! Bravo, ridică-te, continuă, arată ce poți! Ce poți face cu asta sau cu aia?

Vei primi un cadou dacă îndrăznești să faci ceea ce dorești!

Viața, prin felul în care este construită, sponsorizează încrederea, curajul, capacitatea de a descoperi resurse și de a fi creativ. Dacă înțelegi acest principiu, atunci realizezi cât de vital este să transmiți în jurul tău și, mai ales, copiilor și familiei tale, valori care să îi înscrie pe linia de succes a vieții.

Ceea ce îți propun aici nu reprezintă, de fapt, o renunțare la protejarea propriei familii sau la comunicarea propriilor trăiri, ci mai degrabă, o adăugare, peste tot ceea ce există deja a unei viziuni și responsabilități față de funcționalitatea viitorului. Reversul medaliei constă în faptul că noua generație este perfect conștientă de ceea ce primește. Noua generație răspunde cu propria reacție la toxicitatea transmisă din gură în gură, prin adâncirea prăpastiei dintre ea și cei care i-au educat în spiritul fricii și al reținerii, prin rebeliune și prin detașare, prin deconectare și prin lipsă de comunicare.

La final de drum, poți fi unul dintre românii care trăiește într-o familie, într-o comunitate și într-o țară conectată, cu respect și cu apreciere. La fel de bine, poți fii unul dintre acei oameni care este evitat de către proprii săi cunoscuți, tocmai datorită faptului că s-au saturat să le fie zdrobite visele în preajma ta. Tu alegi! Nu există faptă fără consecință, iar dacă alegi să crezi o comunicare puternică, intențională și curată, lumea va gravita în jurul tău ca în jurul unui nucleu de

carismă, înțelepciune și iubire.

În încheierea acestui capitol, te provoc să descoperi propria ta misiune în timp ce lași celor din jur libertatea de a își descoperi misiunea lor în viață! Fă acest lucru pentru că deja am încercat cu toții opusul și ne este foarte clar la ce fel de rezultate duce.

Bucură-te de traiul alături de ceilalți exact așa cum îți dorești. Nu uita însă că ai în fiecare moment capacitatea de a fi acolo, în timp ce inspiri, iubești, încurajezi și eliberezi. Acum fugi în lume și redă libertatea oamenilor care ți-au trecut pragul!

Te îmbrățișez!

Capitolul 7: Suntem cu toții ai noștri

Oamenii mă întrebă mereu, în turneele pe care le fac prin România: Cum scap de persoanele și situațiile care nu mă caracterizează, care mă stresează? De ce sunt permanent pe grabă și vreau să fiu tot timpul în altă parte? De fiecare dată când aud aceste întrebări răspund cu o altă întrebare: Vrei răspunsul scurt și dur sau cel lung și blând? Majoritatea oamenilor îmi răspund: Nu am timp pentru cel lung, zi-mi pe scurt! Le răspund: Pentru că ești egoist și iresponsabil! Depășind reacția de moment a lor și greutatea cu care este digerat răspunsul meu, în marea majoritatea cazurilor în care nu trântesc ușa și pleacă, primesc întrebarea: Și răspunsul blând și lung care e?

Le răspund: De fiecare dată când gândești, indiferent de natura acelor gânduri, mintea creează automat și acțiunile asociate acelor cugetări. Mai mult, corpul reflectă această asociere instantaneu, prin secreții precise ale glandelor endocrine, cât și prin tensionări ale mușchilor, posturi ale coloanei vertebrale sau mimici ale feței. De exemplu, acțiunile caracteristice unei persoane vesele sunt foarte diferite de acțiunile caracteristice unei persoane resemnate, triste sau retrase. Aceste diferențe se văd nu numai în fiziologia corpului, ci chiar în însăși substanța acelor acțiuni. De câte ori ai văzut o persoană resemnată care să se zâmbească, să țopăie sau să aibă o poziție verticală și dreaptă a șirei spinării?

Ținând cont de felul în care reacționăm noi înșine la întâlnirea unor astfel de persoane, putem observa, nu-i așa, că suntem atrași sau respinși de comportamentul pe care îl afișează. Acesta este primul pas spre crearea unor relații personale, grupuri sau comunități de oameni. În momentul în care încep să nu ne mai placă oamenii din jurul nostru, putem aborda mai multe feluri de a privi acest lucru. Primul ar fi să ignorăm total acest lucru, al doilea ar fi să acționăm în direcția schimbării noastre și al treilea să ne enervăm și să acționăm spre schimbarea celorlalți. Deși par diferite toate cele trei reacții reprezintă de fapt unul și același lucru: o neacceptare a persoanei care am ajuns să fim în lume. În momentul în care accepți cu seninătate că oamenii din jurul tău nu apar pur și simplu, ci sunt atrași în spațiul tău de persoana care ești, atunci ai ocazia de a vedea sursa reală a prezenței lor acolo.

Noi suntem construiți în așa fel încât să putem tolera în preajma noastră numai acele persoane care corespund credințelor pe care le avem despre lume. Ceea ce nu credem nu se poate materializa sau persista în spațiul nostru. Realitatea este făcută din credințele noastre, indiferent că este etichetat pozitiv sau negativ. Dacă ai credința că politicienii sunt corupți, atunci îți vor veni la îndemână toate dovezile necesare că ei sunt exact așa. Dacă ai credința că banii sunt greu de obținut, te vei intersecta cu toate situațiile din care să reiasă că acest fel de a gândi este adevărat. Similar,

dacă gândești că o anumită persoană este genială sau imbecilă, acea persoană va face tot ce este de făcut pentru ca tu să poți îndosaria dovezi aliniate cu felul în care TU o vezi.

Și atunci, ce înseamnă de fapt când noi nu acceptăm ceea ce apare în jurul nostru, mai ales când știm că tot ce e acolo ne reprezintă și validează chiar gândurile noastre?

De ce nu ne plac politicienii corupți, abundența altora, persoanele geniale sau imbecile? Astea sunt doar câteva dintre posibile exemple reale pe care tu le ai acum. Sunt sigur că pot apărea sute care să te descrie mai bine, eu le folosesc pe acestea pentru a putea crea o comparație.

Răspunsul devine simplu din nou: disprețuim ce apare în jurul nostru pentru că ne disprețuim pe noi, când ne recunoaștem în jurul nostru. Același lucru este valabil și în cazul lucrurilor care implică emoții pozitive: iubim ce apare în jurul nostru pentru că ne iubim pe noi, când ne recunoaștem în lume.

Suntem cu toții ai noștri. Tot ce vedem în lume ne descrie și din această cauză ne poate fi pe plac sau nu. Sunt unele lucruri care ne aprind și altele care ne lasă armonioși și echilibrați, poate chiar indiferenți. Ceea ce spunem noi de fapt despre ceilalți este ceea ce spunem despre noi și asta ne aprinde în toate locurile în care nu ne place așa cum suntem. Izvorul păcii interioare nu e în amuțirea lumii. El pornește din toate neliniștile pe care noi le avem cu noi.

Suntem cu toții ai noștri. Dincolo de ceea ce noi numim lume, stă de fapt câte o frântură din propria noastră ființă. Totalitatea oamenilor cu care ne intersectăm reprezintă ființa noastră. Totalitatea oamenilor cu care nu ne intersectăm niciodată reprezintă drumul pe care îl mai avem de parcurs până la infinitate.

Suntem cu toții ai noștri. Nimic din ceea ce apare în jurul nostru nu e separat de gândurile pe care noi le creăm. Fiecare gând răsare din cine suntem și nu putem fi altceva decât trăirile noastre, exact așa cum apar ele în fiecare moment.

Cel mai bun exemplu este cel al categoriilor sociale pe care nu le suportăm, fie că sunt pe motive rasiale, etnice sau culturale. Stările de agitație, aprindere și lipsă de acceptare pe care le trăim izvorăsc din suferința pe care noi am avut-o atunci când am fost marginalizați de către lume.

La un nivel și mai adânc, totul face parte dintr-o lecție pe care noi înșine ne-am pus-o la dispoziție pentru a explora toate fațetele unui fel de a fi, în acest caz ale separării. Acest plan de dezvoltare spirituală are drept intenție realizarea unui salt permanent de conștiință, chiar dacă asta se face cu costul repetării la nesfârșit al acelorași lecții de viață. Așadar, de fiecare dată când recunoaștem o frântură din noi înșine în lume, se activează și generează emoții, acea porțiune din noi cu care ne-am întâlnit în ceilalți oameni.

Însă cum ajungem la acceptarea, înțelegerea,

schimbarea sau transformarea acelor lucruri care ne lasă cu disconfort, neplăcere sau alte feluri de a fi neîmplinite? Hai să ne uităm puțin la exemplul situației politice din România. Majoritatea oamenilor sunt aprinși până peste cap de întorsătura pe care permanent o iau lucrurile în domeniul politic. De unde au venit acei reprezentanți care se află acum la cârma țării? Cum au fost ei selectați? Din sânul cărui popor? Cine i-a ales?

Dacă există un iad atunci noi ajungem acolo pentru toate situațiile în care nu ne putem ierta pe noi înșine. Ceea ce nu putem ierta la noi, nu puteam ierta la ceilalți.

Dacă ar fi să refacem la nesfârșit alegerile politice, vom observa că permanent selectăm oameni din interiorul aceluiași neam. Acest neam, deși diversificat la nivel individual, are în principal niște trăsături caracteristice numai românilor. Avem trăsături de neam pozitive și utile în ceea ce urmează să facem, la fel de mult pe cât avem trăsături de neam negative și demobilizatoare. Rezistența, creativitatea, capacitatea de adaptare și gregarismul sunt la fel de prezente pe cât sunt și victimizarea, delăsarea, lipsa de unitate și iresponsabilitatea.

Dincolo de orice interpretare morală a acestui exemplu, ideea este că pentru oricine extras din interiorul acestui mare acvariu numit România, trăsăturile de neam vor fi prezente în temperamentul, comportamentul și felurile de a fi ale acelei persoane.

De oricâte ori am alege, vor ieși oameni care, prin românismul lor, reprezintă valorile de neam ale noastre. Nici nu ar putea altfel, este în structura lor, la fel de mult cum este în structura noastră. De asta ne și aprinde ceea ce vedem în viața politică (deși orice alt exemplu este la fel de relevant), pentru că vedem în noi înșine lucruri cu care nu putem fi, feluri de a fi care ne lasă neliniștiți.

Motivul pentru care lucrurile nu se schimbă este pentru că noi suntem neschimbați.

Și atunci, ce este de făcut? Continuăm să așteptăm, inutil și pe termen nedeterminat, ca ceilalți să se schimbe? Ca lumea să se schimbe? Oare putem trăi cu gândul că e obligația generației viitoare să facă lucrurile diferit? Sau că este vina generației trecute că nu a făcut ce era de făcut?

Singurul lucru care lipsește aici e acel deget arătător pe care să ni-l punem singuri pe inimă și să spunem: Eu sunt românul ăla! Eu sunt cel care va transforma ceva la propria lui viață mai întâi și apoi la restul lumii.

Ne plângem de concurneri și firme străine care ne iau capacitatea de a produce bunuri indigene la calitatea pe care o dorim. Știați că dacă un oraș nu mai merge la cumpărături la o anumită firmă, indiferent că e vorba de combustibil, alimente sau medicamente, atunci acea firmă intră în stare de șoc economic după mai puțin de o săptămână?

Știați că lipsa de unitate în ceea ce alegem și ce

facem este singurul motiv pentru care lucrurile din jurul nostru persistă?

Românul are meteahna lejeră de a acționa doar în momentul în care cuțitul îi ajunge la os și de aceea trăiește toată viața fără piele. Nu este greșit să se întâmpale așa, ci doar nu aduce genul de împlinire, fericire și liniște sufletească pentru care știm cu toții că suntem aici.

Permanentă unitate în toate trăsăturile de neam care ne țin mici este primul lucru pe ordinea de zi care e necesar a fi adresat atunci când țintim spre altceva, spre ceva ce nu suntem sau nu avem acum. Am renunțat oare la vise? Am renunțat cu toții oare la vise? Am dat deoparte dorința de a zâmbi în fața unui pom înflorit, de dragul resemnării autoinduse prin acceptarea toxicității din media?

Am îngropat oare, toți românii, iubirea, pentru a privi hipnotizați ecranele televizoarelor, telefoanelor, calculatoarelor, tabletelor?

Pentru ca un lucru să facă o diferență în lume este necesar să iasă din lumea intangibilă a conversațiilor și să se transforme în acțiune. Acolo este magia vieții, în locul în care omul își îndeplinește menirea magică de a duce un gând de la stadiul de vorbă la stadiul de faptă. Acolo e aprinderea românului pentru bucățile de viață care nu îi funcționează: suferă ori de câte ori se recunoaște în alți oameni care nu pot face nimic pentru ei înșiși, pentru familie, pentru țară.

În următorul capitol vom discuta despre

capacitatea de a converti timpul și gândul în acțiune și rezultate, însă pe moment e necesar să înțelegem ce facem chiar acum. Chiar acum, suntem asemănători unui bucătar care, deși este genial în intenții, dorințe și abilități, folosește ingrediente toxice. Deși el combină aceste ingrediente în proporții perfecte, rezultatele sunt în continuare pe măsură. Deși permanent spune că nu e vina lui și acest lucru e adevărat până la un anumit nivel, acest bucătar nu a avut prezența de spirit să schimbe sau să guste ingredientele.

Putem observa cu ușurință transformarea care este atât de necesar a fi făcută în bucătăria acestui om. E atât de simplu! Întotdeauna schimbările celorlalți sunt cele mai ușor de observat și mai ales de verbalizat, de sfătuit.

Însă momentul magic se declanșează abia atunci când distingem că noi înșine suntem în aceeași situație în propria noastră bucătărie. Momentul adevărului este acela în care noi observăm propria încăpățănare și propria rătăcire. Această clipă este foarte importantă pentru că felul în care suntem construiți noi românii este de a avea capacitatea să ne transformăm atunci când ne privim singuri în ochi, atunci când ne oglindim.

Rețeta e simplă, pașii sunt ușori, însă când apar aceste momente de oglindire, aceste clipe de luciditate în care ne vedem noi pe noi, așa cum suntem cu adevărat?

Dumnezeu - Universul, ne-a dăruit cu un mecanism interior de neprețuit. Avem în Ființa noastră o capacitate imposibil de înșelat, de măsluit sau de ignorat. Această trăsătură divină se numește capacitatea de fi împlinit. Această aptitudine de auto-reglaj apare, este vizibilă și acționează de fiecare dată când deschidem ochii și ne uităm în lume, la ceilalți oameni. Capacitatea de a fi împlinit se activează în secunda în care atenția românului se concentrează pe celelalte persoane din jur. Ea ne oferă o hartă și un drum până la destinația noastră proprie.

De fiecare dată când deschidem ochii și privim în lume, vedem oamenii și situațiile din jurul nostru, este adevărat. Însă ce mai vedem, și de multe ori nu am pus preț pe asta, este felul în care ceea ce vedem ne lasă, în sufletul nostru, liniștiți sau aprinși. Dragii mei, acea aprindere de care spuneam la începutul acestui capitol este de fapt, harta tuturor locurilor în care e necesar să poposim și să ne găsim liniștea, pentru a putea obține împlinirea.

Momentul în care devii conștient că sufletul tău te va ghida, prin intermediul propriei stări de împlinire, este un moment hotărâtor din viața ta. Acel moment poate veni chiar acum și îți va transforma viața în bine, în toate direcțiile.

Iată un exemplu: mă uit în jur și mă aprind oamenii înceți, cei care abia se mișcă și nu folosesc la maxim timpul lor pe pământ. În mintea mea, mă gândesc că ei își risipesc viața, dar de fapt, sentimentul

pe care îl am în interior este că trebuie să mă mișc mai repede, tot mai repede spre ceea ce doresc. Culmea, de fiecare dată când fac acest lucru, împlinirea mea întârzie să apară și sunt tot mai cuprins de acea grabă. Până să capăt puterea de înțelegere a propriei hărți, am bântuit prin lume mereu pe fugă și fără liniște, încercând să îmi cresc viteza de reacție și dorind mereu să fiu cel mai rapid.

Imediat ce am înțeles rostul aprinderilor mele, tot ceea ce vedeam în jur s-a transformat. Am început din acea zi să deslușesc cum toată încetineala care până atunci mă aprindea era un îndemn la a fi răbdător cu lumea, la a lua lucrurile ușor și la timpul lor. Am înțeles în acea clipă faptul că îmi era imposibil să mă bucur de momentul prezent fiind în goană prin viață, de la un obiectiv la altul, de la o destinație la alta, de la un loc la altul. În adâncul meu de om încăpățânat și cu dorința de a avea dreptate că oamenii sunt prea leneși și prea înceți, am priceput că acea gară de pe harta mea are o importanță majoră.

Asta a fost tot ce s-a întâmplat. Simplul fapt că am conștientizat lipsa mea de prezență în lume, mi-a deschis porțile spre a dori să mă bucur de delicia unei clipe. Tot atunci a dispărut și goana permanentă în care eram de o viață întreagă. Acel punct pe hartă s-a stins, iar oamenii care până atunci mă aprindeau au dispărut, nu fizic, ci doar ca motive de iritație pentru mine.

Noi românii, suntem cu toții ai noștri. Suntem

ființe superbe, dăruite cu tot ce ne trebuie pentru a ne îndumnezei prin simpla acțiune de a privi în lume. De aceea îți propun, la finalul acestui capitol: când ieși în lume, fă un lucru simplu, scrie pe o hârtie lucrurile pe care nu le poți suporta la semenii tăi. Indiferent că vin prin intermediul unor interacțiuni reale sau prin radio, TV, ziare sau cărți, notează-le!

Scrie-le într-o agendă sau pe un petec de hârtie și apoi uită-te la acea hârtie ca fiind rețeta fericirii tale, pentru că asta și este. Universul îți indică prin toate situațiile din preajma ta care sunt gările în care e necesar să te oprești și să cugeți pentru a îți atinge împlinirea. Această cugetare este punctul de pornire al unor acțiuni din care izvorăște chiar liniștea ta interioară, acea trăsătură fără de care viața, indiferent de bucuriile pe care le aduce, nu poate fi mulțumitoare.

Acțiunile prin care se ajunge la liniștea interioară și de acolo la împlinire sunt atât de simple încât te vei întreba imediat de ce nu ai făcut nimic până acum. Orice foc pe care l-am văzut vreodată și aprinderile noastre interioare se sting cu ceea ce numim în domeniul fizic apă. Puterea noastră de a lăsa să treacă, de a spăla, de a curăța și de a stinge aprinderile este forma de magie cea mai captivantă a ființei umane.

Iertarea, înțelegerea, acceptarea, compasiunea și ascultarea pentru celălalt și pentru noi înșine - toate acestea sunt forme de curgere ale românului spre albia celui mai frumos izvor: împlinirea. De fiecare dată

când aducem darurile de mai sus în orice conversație, situație sau circumstanță apare împlinirea, apare puterea noastră de a avea un rost în lume, dar mai ales în viața celorlalți.

Valoarea unei pâini este dată de fericirea oamenilor cu care o poți împărți. De aceea, te provoc la final de capitol, să oferi un moment de răgaz sufletului tău și să îți așterni aprinderile pe hârtie, iar mai apoi să îți planifici a opri în acele gări spre împlinire.

Te iubesc!

Capitolul 8: Regulile de aur ale românismului

- 1 Acceptarea de sine aduce acceptarea semenilor și a neamului tău.
- 2 Autenticitatea este puterea unui om fără gânduri furișate.
- 3 Atunci când îți schimbi părerea despre viață, viața însăși se schimbă.
- 4 La intersecția tuturor întâmplărilor din viața noastră, inevitabil suntem noi.
- 5 Singura persoană care poate face o diferență pentru tine locuiește sub pielea ta.
- 6 Viața e un joc cu reguli clare: tu le stabilești.
- 7 Fericirea încolțește la apusul așteptărilor.
- 8 În absența vorbelor, respirația ta conține esența ființei tale.
- 9 Suntem construiți în așa fel încât să putem tolera în preajma noastră numai acele persoane care corespund credințelor pe care le avem despre lume și despre noi înșine.
- 10 Atunci când devenim ceea ce căutăm, căutarea se oprește.
- 11 Lumina are darul de a se duce spre locurile în care este îndreptată.

- 12 Omul capătă forma și mărimea credințelor în care este pus.
- 13 Tot ce există are un angajament.
- 14 Puterea pălește la umbra compromisului.
- 15 Nașterea curajului vine cu durerile renunțării la cine crezi tu că ești.
- 16 Visele amânate dispar în zarea neîmplinirii.
- 17 Dumnezeu, ca și omul trezit sufletește, e un colecționar de feluri de a fi din cele mai rare.
- 18 Românii devin liberi atunci când acceptă că puterea izvorăște din unitate.
- 19 Româanismul este suma felurilor de a fi asupra cărora ne- am dat consimțământul că ne reprezintă.
- 20 Oamenii sunt întotdeauna de cuvânt în promisiunile pe care și le dau conștient sau inconștient.
- 21 Viitorul se țese în jurul convingerilor noastre, oriunde s-ar duce ele.
- 22 Dacă există un iad, atunci noi ajungem acolo pentru toate situațiile în care nu ne putem ierta pe noi înșine. Ceea ce nu putem ierta la noi, nu putem ierta la ceilalți.
- 23 Capacitatea de fi uniți este păstrătoarea ființei de neam a românilor.
- 24 Imaginea de sine a românului crește de

- fiecare dată când își conștientizează felul lui de a fi.
- 25 Așa cum așchia nu sare departe de trunchi, la fel și românul ajunge exact acolo unde îi permit rădăcinile sale.
- 26 Un român fericit face alegerile unui om fericit. Un român bogat face acțiunile unui om bogat. Un român trist face exact alegerile unui om trist. Acțiunile unui român pot veni doar din emoțiile pe care le are în fiecare moment.
- 27 Izvorul păcii interioare nu e în amuțirea lumii. El este ascuns sub toate neliniștile pe care noi le avem cu noi.
- 28 Dacă o anumită țintă este peste nivelul unui anume anturaj, atunci atingerea acelei ținte e posibilă numai prin creșterea sau părăsirea acelu anturaj.
- 29 Dacă vrei să nu te mai învârți în cerc, este necesar să observi că ești într-unul.
- 30 Faptele noastre sunt aliniate cu intențiile comunității din care am ales să facem parte.
- 31 Împlinirea apare de fiecare dată când acționăm autentic către visele noastre și este înlocuită de suferință ori de câte ori ne îndepărtăm de ele.
- 32 În spatele fiecărei dureri, căderi sau supărări se ascunde o promisiune pe cale

- să fie zdrobită.
- 33 De fiecare dată când ești neîmplinit întreabă-te: „*Care e promisiunea pe care nu o pot îndeplini acum și de ce?*”. Vei descoperi în interiorul tău un ocean de claritate și liniște pentru a crea acțiuni constructive.
- 34 Calitatea (pozitivă sau negativă) rezultatelor tale este direct legată de puterea intențiilor tale în acel domeniu, căci din acele intenții au răsărit acțiunile pe care le-ai luat.
- 35 Ființa românului e construită în așa fel încât acțiunile sale îi urmează gândurile sincere fără capacitatea de a se împotrivi. Care sunt gândurile tale sincere chiar acum?
- 36 Nivelul de abundență spre care poate ținti un neam este invers proporțional cu numărul de compromisuri dintre indivizii din acel neam.
- 37 Capacitatea de a transforma pozitiv o comunitate crește atunci când membrii ei fac lucruri noi.
- 38 Atunci când descoperim dependențele care ne mențin limitările, acele dependențe, cât și limitările devin alegeri conștiente.
- 39 Nu există victime optimiste și nici lideri pesimiști.
- 40 Românul care știe că ceea ce spune devine

- realitate își va rosti cuvintele cu
responsabilitate și putere.
- 41 RomânuL care își declară țara drept un
tărâm al succesului (sau al neputinței), va
susține această declarație cu fapte care să
confirme că are dreptate.
- 42 Mai mulți oameni liberi formează
împreună o țară liberă.
- 43 Nimic din ceea ce stă pe loc nu
supraviețuiește timpului. Viața încurajează
creșterea.
- 44 Universul sprijină capacitatea omului de a
îi pune resursele în mișcare.
- 45 Perenitatea românilor izvorăște din
acceptarea unității lor ca neam.
- 46 Când creștem numărul de promisiuni
declarate și îndeplinite, creștem ca oameni.
- 47 Obiectivele cu adevărat importante pentru
noi devin realitate atunci când asimilăm
felurile de a fi necesare îndeplinirii lor.
- 48 Pentru a face o diferență reală în ceea ce
privește renașterea neamului nostru, este
necesară o renaștere la nivel personal, a
fiecărui român.
- 49 Orice proces de creație începe cu o
declarație și continuă cu îndeplinirea ei.
- 50 Starea de fapt a unei țări este rezultatul
imaginii de sine a cetățenilor ei.
- 51 Realitatea din jurul tău este suma

- conversațiilor tale interioare.
- 52 Cum ești în cele mici, așa ești în cele mari.
- 53 Valoarea credințelor noastre este inestimabilă: orice alegem să punem în ele devine realitate.
- 54 Lucrurile pe care ne concentrăm ne creează experiența de viață și emoțiile cu care trăim în fiecare secundă. Pe ce te concentrezi chiar acum?
- 55 Prezentul este prețul plătit pentru a trăi în trecut.
- 56 Singura persoană care poate transforma felul în care vezi lumea, locuiește în interiorul tău.
- 57 Când îți accepți durerile, îți înțelegi obiectivele.
- 58 Când ai o dorință de creștere, urmează-i chemarea.
- 59 Darul de a crea conștient realitatea își poate avea izvorul numai într-o viață săracă în conversații interioare de neputință.
- 60 Când interacționezi cu Ființa unui român scoți la iveală unitatea. Când comunică cu identitatea lui apare insuficiența.
- 61 Viața trăită în spațiul minimului efort este un sabotaj al creșterii tale.
- 62 Suntem binecuvântați cu puterea de a transforma în realitate tot ceea ce gândim,

permanent.

- 63 Familiile liniștite și libere sufletește dau naștere unor copii liniștiți sufletește și liberi.
- 64 Autenticitatea este curajul gurii de a grăi așa cum îi șoptește trăirea momentului.
- 65 Care e misiunea ta, ținând cont de faptul că tot ce ai ales în viața ta te îndreaptă spre realizarea ei?
- 66 Posesivitatea dintre generații dispare în momentul în care tu renunți la ea.
- 67 Oamenii pot comunica doar ceea ce sunt acum.
- 68 Capacitatea ta de a discerne asupra lucrurilor pe care le comunică în lume este hotărâtoare pentru felul în care urmează să decurgă viitorul acestei națiuni.
- 69 De fiecare dată când gândești, indiferent de natura acelor gânduri, mintea creează automat și acțiunile asociate acelor cugetări. Apoi acționezi.

România e pe mâinile tale! Îți urez multă înțelepciune și succes!

Capitolul 9: Viitorul, trăit cu generozitate... acum

Înțelepciunea populară românească ne-a binecuvântat cu sute de zicale capabile să ne împuternicească în a vedea dincolo de actul creației de zi cu zi. Darul viziunii asupra viitorului, nu este nici pe departe o calitate rară pentru români, ci se regăsește în viața fiecăruia dintre noi.

Da, fiecare român are aptitudinea de a determina exact roadele acțiunilor sale, în orice moment. Cine seamănă vânt, culege furtună. Cum îți așterni așa dormi. Culegi ceea ce semeni. Cine se scoală dimineată, departe ajunge. Toate aceste vorbe de duh descriu cu claritate relația dintre noi, românii, și viitorul pentru care ne pregătim, mai mult sau mai puțin intenționat.

La baza fiecărei acțiuni stă o intenție și un context. De fapt, nu poate exista vreo acțiune care să se desfășoare fără intenție și context. Cei care au încrustat în vorbe cu putere aceste adevăruri universale, au observat cu mare finețe că tot ceea ce creăm la nivel de gând, autentic, devine realitate, mai devreme sau mai târziu.

Scopul acestui capitol este de a da la o parte vălul pe care societatea contemporană l-a pus asupra legăturii dintre ceea ce e posibil în viitor și gândurile pe care le avem în momentul în care pornim la drum

spre acel viitor. Relația dintre semințe și recolte, dintre vânt și furtună, dintre așternut și somn și dintre trezitul de dimineață și distanța parcursă nu este cu absolut nimic diferită de felul în care se leagă prezentul și viitorul nostru.

Așa cum spuneam într-unul din capitolele anterioare, noi, românii, suntem, prin tot ceea ce ne descrie la nivel individual, asemănători unei chei care deschide un anumit tip de ușă. Oriunde am merge, indiferent de locație sau moment, determinăm prin conectarea noastră la mediul înconjurător, apariția aceleiași realități care corespunde nivelului nostru de putere, conștiință și responsabilitate. Asemenea unei pagini de internet care afișează același conținut, indiferent din ce zonă a planetei este accesată, și noi, ca ființe, suntem generatorii unui spațiu unic și inconfundabil.

Prin felul în care funcționează Universul, oamenii sunt inseparabili de realitatea pe care o creează. Știind că acest principiu este de neschimbat, rămâne ca singurul mod în care putem transforma ceea ce punem în lume este să ne asumăm responsabilitatea asupra acțiunilor noastre.

În practică, acest lucru se traduce prin a crea responsabil, prin a fi conștienți de ceea ce semănăm. Îndemnul străbunilor nostru este spre intenționalitate. Cum am putea oare să culegem grâu dacă am plantat neghină? Cum sperăm să ajungem la o destinație îndepărtată, fără o planificare adecvată?

Cum putem să ne bucurăm de o vreme frumoasă, dacă punem în jurul nostru vânt și furtuni?

Acum ceva timp, citeam o carte care descria felul în care românii anilor 1900 își planificau activitățile agricole. Deși descris la modul simplist, procedeul era foarte clar și funcțional. O familie de 7 persoane avea nevoie pentru a trece prin iarnă de o anumită cantitate de cereale și de un număr de animale. Pentru a putea asigura cele trebuincioase, trebuia cultivată o suprafață anume de teren cu diferite culturi. Recolta respectivă devenea realitate numai după ce era depusă cu atenție munca de rigoare. Românul anului 1900 nu se oprea la acest nivel, ci continua cu planificarea pentru fiecare membru de familie, a orelor de somn și de muncă, în așa fel încât iarna să fie trecută în siguranță. De aici și până la întâlnirile de seară ale comunității, în care se discutau sarcinile de a doua zi, mai era doar un pas.

Dincolo de banalitatea acestei proceduri de iernat, stă de fapt o înțelegere adâncă a felului în care funcționează natura, mintea umană și acțiunile de zi cu zi ale românului. Ce era diferit în acele vremuri? Ce s-a schimbat pe parcursul timpului, în așa fel încât zeci de mii de hectare rămân nelucrate anual, în condițiile în care consumul unor bunuri inferioare calitativ crește? Ce parte din Ființa românului a fost amortită în așa fel încât să ascundă bogăția care zace la picioarele lui în negura unor alegeri de consumator subcolonialist?

Indiferent de unghiul din care abordăm aceste întrebări, răspunsul care apare este mereu același: acolo unde noi nu facem planuri pentru viitorul nostru, cădem în planurile altcuiva pentru viitorul nostru.

Într-adevăr, contextele au capacitatea de a se absorbi unul pe altul, în funcție de puterea și eforturile investite în ele. Un om care nu își face timp pentru a-și defini un context puternic, este în final inclus în contextul altcuiva care își asumă timpul și actul de creație necesar acestui transfer de putere.

Lipsa de mulțumire a unor angajați, dezaprobarea atitudinii lipsite de verticalitate pe scena politică, neînțelegerile dintr-o familie, toate sunt viduri de context care atrag contexte externe. Primul dezavantaj al faptului că ne desfășurăm viața într-o situație care nu ne reprezintă interesele este starea de neîmplinire asociată cu înstrăinarea responsabilității pentru propria reușită. Da, prețul pe care îl plătim de fiecare dată când renunțăm la capacitatea noastră de a fi sursa unică a responsabilității noastre este împlinirea noastră, abilitatea de a fi fericiți, liberi și creativi.

Pentru a determina cum s-a ajuns aici e necesar să urmărim traseul înstrăinării valorilor noastre de neam. Este necesar să aruncăm o privire la felul în care am acceptat, la nivel de țară, o mentalitate în care valoarea noastră ca oameni, ca români, este foarte scăzută. Mergând pe firul acestei manipulări, care prinde ușor la popoarele cu o tradiție religioasă,

politică și culturală răsăriteană, putem observa cum centrul de gravitație al valorilor umane și materiale a fost plasat în exteriorul țării, în interiorul unor culturi cu istoric dovedit al manipulării sociale.

Este inutil să căutăm răspunsuri la întrebări de genul: De ce noi? De ce acum? De ce așa? Contextul sub influența căruia funcționăm acum aparține unor națiuni în permanentă căutare de resurse, piețe de desfacere și teritorii. Ce au în comun aceste țări este tocmai faptul că și-au epuizat propriile resurse în urmă cu aproape un secol, iar de atunci sunt în continuă expansiune pe piețe cu maturitate redusă, cum este și cazul României. Din punct de vedere al economiei de piață, nu e nimic nelalocul lui aici. Totul decurge conform principiilor capitaliste, în acord cu cererea și oferta de resurse la nivel continental sau mondial.

Dezechilibrele care s-au creat însă pe planul resurselor umane, nu numai din punct de vedere al pieței muncii, ci și din perspectiva efectului asupra funcționalității sociale, comunităților și indivizilor sunt imposibil de neglijat.

Impactul migrației forței de muncă, cât și nivelul ridicat de tensiune al familiilor afectate de această mișcare, contribuie mult la felul în care se creează viitorul Europei, atât la nivel zonal, cât și continental. Pe lângă acest lucru e demn de luat în calcul și efectul devalorizării dirijate a unor categorii întregi de populații, în scopul obținerii de avantaje economice. Acest efect e simplu: populațiile cu respect diminuat

de sine acțiunează pe măsura contextului în care s- au plasat.

Doresc să subliniez încă o dată, din punct de vedere al legalității, aceste acțiuni sunt perfect justificabile. Impactul diminuării ființelor umane în scopuri economice și politice, reprezintă însă un cost care nu va mai putea fi neglijat mult timp. Lipsa de viziune a creatorilor acestor strategii este compensată deja de efecte secundare semnificative în zona tulburărilor sociale, actelor de violență și a discriminărilor de pe întreaga hartă a planetei.

Pentru a clarifica felul în care este afectată situația de ansamblu a unei planete cu un nivel de conștiință ca cel prezent, putem observa următoarele:

- comunitățile cu nivel ridicat de stres și nivel scăzut de siguranță creează mai mult din ceea ce au deja în viitorul lor.
- insistența artificială pe raritatea anumitor resurse (bani, alimente, combustibil, respect de sine, etc) generează tensiuni sociale semnificative.
- în contextul acestor lipsuri mai mult sau mai puțin realiste, inferioritatea indusă unor populații duce la acte de violență, discriminare și criminalitate în creștere.

Dincolo de toate aceste situații la care acum se caută tardiv rezolvare, stă introducerea unor măsuri care să respecte însuși principiul universal care este

viciat în aceste situații: interacțiunea responsabilă cu celelalte ființe umane. Luarea în calcul a impactului unor comportamente umane de frecvență joasă nu este ceva care va face obiectul legislației naționale sau continentale prea curând.

Scopul acestui capitol este de a sprijini românii în conștientizarea următorului lucru: nivelul de stres, neliniște și neîmplinire care stă la fundația acțiunilor de azi, se va regăsi la temelia familiilor, comunităților și națiunii de mâine. După cum știi deja, intenția cărții Karma de Neam este de a sprijini găsirea și crearea de soluții viabile. Indiferent de abordare, răspunsul vine permanent din aceeași direcție: asumarea responsabilității asupra creșterii interioare a fiecăruia este acea soluție.

Deși nu este deloc prea devreme pentru instituirea unor norme educative care să stimuleze populația în a-și crește nivelul de responsabilitate, autenticitate și putere personală, la momentul actual, prin consens general, contextul este chiar la opusul necesarului. Chiar dacă organizațiile politice și guvernamentale sunt interesate în a-și menține controlul asupra românilor prin măsuri anti-umane, aplicarea la nivel restrâns (familie, grup, comunități mici) este foarte posibilă și foarte eficientă.

La momentul la care scriu această carte, deja sprijin la crearea unor comunități de oameni liberi exprimați, autentici și verticali, în diferite orașe și județe. Impactul acestor acțiuni este observabil

imediat. Acești oameni noi au capacitatea de a-și crea propriile contexte de dezvoltare și existență, funcționând după reguli care le permit salturi de conștiință substanțiale. În mod concret, mă refer la a antrena oameni care pot accesa niveluri de vitalitate, succes și putere care să le permită nu numai împlinire personală, ci și niveluri de leadership și influență majoră asupra comunităților și indivizilor cu care interacționează.

Imaginează-ți pentru o secundă, o categorie de oameni complet lipsiți de dispoziție în a compromite, a minți, a manipula sau a domina. Cum ar fi că vecinii tăi de bloc sau de sat să aibă capacitatea de a te asculta și de a te sprijini în mod autentic, fără a genera conflicte și fără a agrava situațiile existente? Cum ar fi ca în cadrul discuțiilor la care participi, indiferent că sunt negocieri, întâlniri zilnice sau alte forme de comunicare, să ai capacitatea de a avea succes în 100% din cazuri?

Dacă te uiți la punctul pe care îl au în comun toate situațiile în care ai avut parte de eșec, vei observa același lucru: toate se intersectează în conversațiile interioare de neputință pe care le-ai avut în acel moment. Transformarea ta ca om vine din capacitatea de a-ți desfășura viața fiind conștient că fiecare plus de putere personală corespunde conștientizării unor conversații limitative. Saltul de la conversații limitative la conversații generative vine ca un act de generozitate în creație, atât către propria

persoană, cât și către restul lumii. O conversație generativă este o adăugare autentică de valoare, adusă în orice formă de comunicare, unei persoane sau comunități.

Prin generozitate se înțelege acea capacitate de a crea valoare prin limbaj și acțiune. Generozitatea nu este posibilă în contextul judecății sau al criticii, nici în cel al diminuării sau manipulării. Generozitatea poate fi un context prin sine însăși, numai atunci când intenția celui care o aplică este de a pași într-un viitor superior calitativ prezentului din care acționează. Generozitatea reprezintă puterea de a nu adăuga semnificații în lumea exterioară, ci de a contribui permanent întru lărgirea contextelor și conștiințelor existente în situațiile respective.

Un om generos în mod autentic dispune de vitalitatea și curajul necesare pentru a aborda lumea din propriul context de creștere, el putând absorbi orice alt context peste care se suprapune. Această absorbție de interese este diferită de absorbțiile inautentice despre care vorbeam la începutul acestui capitol, tocmai prin faptul că ea se realizează prin creșterea, nu diminuarea persoanelor și comunităților din jur. Acest tip de abordare a lumii conferă accesul la a genera un viitor de o calitate superioară chiar acum, în momentul în care se realizează contribuția.

Pentru clarifica puterea generozității asupra viitorului, în momentul prezent, voi da un exemplu: unul din oamenii de afaceri cu care lucrez, să îi

spunem Bogdan, a luat cunoștință de diferitele proiecte și activități de trezire a românilor pe care le realizez în țară. În momentul în care a înțeles impactul și nivelul la care se pot influența situațiile, persoanele și comunitățile cu care interacționez, mi-a spus:

„- Oricât mi-aș dori, nu pot să fac ceea ce faci tu, deși înțeleg cum acționezi. În schimb, îmi doresc să aduc peste ceea ce tu creezi, posibilitatea să atingi cât mai multe destinații și persoane din țară. Știu că proiectul tău este de a atinge 1 milion de români prin cărțile, cursurile și trainingurile tale. De aceea, aleg să te sprijin oferindu-ți combustibilul necesar pentru a ajunge oriunde e necesar să ajungi în misiunea ta și am încredere în ceea ce faci”.

Bogdan a ales printr-un act de generozitate autentică, să lărgească un context deja uriaș de contribuție în viața oamenilor care intră în spațiul meu. Capacitatea lui de a adăuga valoare a venit dintr-un act de inspirație și viziune asupra a ceea ce e posibil pentru românii de pretutindeni. Pe lângă lărgirea contextului în care acționez, Bogdan a devenit o cauză directă în materie de creștere a nivelului de putere al românilor. Fiecare om la care ajung, află despre ceea ce stă la sursa prezenței mele în viața lor. În plus, el și-a lărgit propriul context de existență, întrucât atinge viețile unor oameni care nu ar fi fost atinse altfel. Acest lucru îi crește lui însuși puterea personală și capacitatea de influență și responsabilitate.

Un alt exemplu de generozitate autentică îi

aparține proprietarei unui restaurant gălățean. Ea se numește Gabi. Pe parcursul unui training de transformare pe care l-am susținut la restaurantul ei, ea și-a descoperit misiunea personală de care vorbeam la capitolul 6 al acestei cărți. Conform spuselor ei, misiunea pe care și-a asumat-o este de a hrăni oamenii care apar în spațiul ei, cu mâncare de calitate, gătită în condiții optime. Anual o vizitează în jur de 50 de mii de oameni. Actul de generozitate autentică pe care l-a ales Gabi este de a fi ea însăși o persoană verticală și puternică, în timp ce își asumă responsabilitatea de a hrăni fizic și spiritual oamenii care îi calcă pragul. Prin această alegere, misiunea ei a luat noi proporții, deoarece spațiul din care acționează acum este unul al contribuției la viața personală a fiecărui om care alege să mănânce la acel restaurant. Imaginează-ți pentru o clipă cum fiecare din zecile de mii de oameni care ajung la restaurant, primesc acum nu numai hrană fizică, pentru liniștea stomacului lor, ci și hrană spirituală, venită din iubirea, respectul și dedicația proprietarei. În momentul în care Gabi și-a asumat responsabilitatea de a influența viețile a zeci de mii de oameni, Universul i-a pus la dispoziție accesul la toate resursele care îi sunt necesare îndeplinirii acestei misiuni.

Exemplele pot continua la nesfârșit. Ideea este că în momentul în care găsim curajul de a adăuga valoare, în mod autentic, peste contextele din jurul nostru, primim încrederea și girul Universului de a pune în

mișcare forțe din ce în ce mai mari. Atunci când contribuim la a lărgi un context de pe urma căruia ajung să crească alte ființe vii, avem acces la feluri de a fi care ne sunt disponibile în prezent, în condițiile în care acel context urmează a se împlini în viitor.

Acele feluri de a fi proaspăt dobândite ne sunt utile pentru a ținti și mai departe spre ceea ce noi înșine vrem să devenim sau spre a crea noi contexte în care să adăugăm valoare.

Efectul acțiunilor noastre în realitatea de zi cu zi este decisiv. Dispunem datorită implicării noastre de capacitatea de a inspira, de a influența și de a atrage situații din ce în ce mai mari. Abundența, vitalitatea și viteza noastră de acțiune iau proporții extraordinare. Oamenii din jurul nostru ajung să ne perceapă drept o punte de acces către ceea ce ei își doresc și de acolo se creează oportunități de colaborare și creație minunate. Dar impactul final al acestor acțiuni constă, de fapt, în expandarea propriilor noastre capacități de a fi împliniți, de a afecta viața și de a încheia comunități de creatori, de oameni liberi și autentici.

Întrebările cu care vreau să te las la finalul acestui capitol sunt:

În viața cui poți acționa cu generozitate, pentru a adăuga un plus de valoare?

Ce resurse poți pune în mișcare pentru a crește comunitățile din care faci parte?

Cine vrei tu să fii pentru tine ca om, dar mai ales pentru cei a căror viață se poate transforma numai

pentru simplu motiv că TU ești acolo?

Te îmbrățișez!

Îți mulțumesc!

Îți sunt recunoscător pentru timpul și răbdarea ta
de a ajunge până aici!

Capitolul 10: Darul întoarcerii acasă

Iată-ne ajunși la capitolul final al călătoriei noastre. Ca orice călătorie, Karma de Neam se încheie prin sosirea acasă a românului. Când spun acasă mă refer atât la întoarcerea în matcă a fluviului de oameni care rătăcesc de ani buni pe meleaguri străine, însă vorbesc și despre revenirea noastră ca Ființe, la regulile care ne aduc împlinirea și rostul.

Timp de un deceniu și jumătate am fost plecat departe de țară și înțeleg la fel de bine care orice român care și-a căutat liniștea și abundența printre străini, că unele stări de spirit nu pot fi găsite altundeva decât pe meleagurile țării tale. Copilăria, familia, tradițiile, sărbătorile, locurile, apele - toate sunt scrijelite în sufletul nostru, fără posibilitatea de a dispărea de acolo. Toate acestea sunt sursa celor mai adânci conversații interioare ale noastre. Da, există sute de conversații interioare puternice și dătătoare de liniște. Toate situațiile în care viața românească ne-a atins și ne-a inspirat, lăsându- ne cu fericirea locului se adună și construiesc sufletul românului. În interiorul acestei zone de confort a spiritului românesc mocnesc toate chemările acasă și toate binecuvântările siguranței de a aparține întregului din care te-ai zămislit.

Suma conversațiilor noastre interioare de dor și iubire, formează românismul, care e o stare de bine ce cuprinde orice persoană care își are rădăcinile pe

aceste meleaguri. Așa cum am văzut în capitolele anterioare, sunt șanse ca mulți oameni, în lipsa lor de iubire față de ei înșiși, să se condamne pentru locul lor de baștină sau pentru limba pe care o vorbesc. Faptul că acești oameni nu și-au atins încă maturitatea spirituală la care să se poată bucura de alegerea pe care au făcut-o, nu poate decât să mă bucure. Asta înseamnă că sunt milioane de suflete tinere care inevitabil vor înflori în anii care urmează. Dacă saltul pe care îl face România chiar acum se realizează cu efortul celor deja treziți spiritual, îmi imaginez că ceea ce o să vină foarte curând va depăși toate prognozele existente și inexistente.

Pentru că, da, fiecare fruct se coace și fiecare conștiință se deschide către lume. În mod inevitabil și fără șanse de a se sustrage legilor universale, fiecare român se află pe drumul spre libertatea materială și spirituală. În fiecare moment, sute de oameni își descoperă rostul, menirea și capacitățile de a fi pentru și alături de țara lor.

Îmi aduc aminte cu un adânc sentiment de recunoștință, de clipa în care mie și soției mele ne-a venit sorocul de a ne afla și declara rostul în lume. Oportunitatea maturității noastre spirituale a coborât asupra mea și a ei, ca un moment de Aha, un loc în care jocul abundenței și al succesului în care eram, a trecut la următorul nivel: nivelul Acasă. La vremea respectivă, locuiam în Marea Britanie și aveam o afacere de succes, în schimb erau câteva lucruri pe

care, oricât le căutam, nu le regăseam decât în scurtele venituri în țară și alături de oamenii pe care amândoi îi iubim.

Fiind înscriși deja de multă vreme pe drumul fidelității față de dorurile și setea propriei noastre Ființe, ne-a fost ușor să descoperim că ne lipsea apropierea de sufletul românesc și că indiferent de înlocuitorul pe care îl încercam, nu ne găseam liniștea. În ziua în care am înțeles asta, am creat întoarcerea noastră acasă și am construit pas cu pas viitorul pe care vrem să îl trăim alături de familie și de țara pe care am ajuns să o iubim, iubindu-ne pe noi mai întâi.

Ne-am dedicat înaintea revenirii în țară, 3 luni în care am creionat felul în care vrem să arate viața noastră acasă. Zi după zi, am așternut pe hârtie, pe camera de luat vederi sau pe calculator, planurile noastre de a fi bogați, sănătoși, iubitori și împliniți la noi acasă, în timp ce inspirăm alți români să își găsească propriile lor țeluri.

La final, planul nostru suna cam așa: până la finalul anului 2018 vom atinge un milion de vieți, prin toate mijloacele posibile - cărți, seminarii, discuții personale sau programe comerciale, apariții în media sau întâlniri cu vecinii. Apoi am ridicat ancora și am plecat spre țară unde facem exact ceea ce am promis, în fiecare secundă a vieții noastre. Suntem conștienți de valoarea pe care o adăugăm fiecărei persoane și asta ne dă aripi în a continua cu hărnicie și generozitate într-un context de o gravitație și o putere imposibil de

neglijat. Rândurile noastre cresc zilnic și oamenii care se lasă atinși de ceea ce am creat, trezesc la rândul lor sute de alți oameni din propriile lor vieți.

Fiecare scenă pe care am urcat, fiecare companie în care am ținut traininguri și fiecare om cu care am purtat discuții, a îngroșat rândurile celor care doresc să fie oameni liberi, într-o familie liberă, trăind într-o țară liberă. Nu există zi în care să nu comunic cu zeci de persoane a căror zbatere este de a-și rândui viața după principii care să le aducă împlinire, putere, reușită și inspirație.

Chiar în momentul în care scriu acest capitol final al cărții Karma de Neam sunt în contextul unei promisiuni pe care am făcut-o public: Voi merge la cabana mea din munți și nu voi reveni în civilizație până nu voi finaliza această carte. Asta e ceea ce fac acum, sunt într-un vârf de munte, ascult focul trosnind în sobă, după ce mi-am băut cafeaua de dimineață, alături de soția mea, în timp ce așteptăm cu răbdarea sorocul venirii pe lume a fiului nostru, Darius Gabriel. Sunetul libertății este prezent peste tot în jurul nostru, în țipătul șoimilor, în susurul râului care curge zglobiu pe lângă cabană și în cântecul clopoțelilor de la gâtul vacilor care au crescut aici fără garduri și fără violență.

Mi-am creat obișnuința de a împărtăși cu oamenii din jurul meu obiectivele care mi se par zdrobitoare ca dimensiune și efort. Fac acest lucru din dorința de a implica în creația mea, speranțele, resursele și

încurajările altor oameni, indiferent de distanța la care se află sau trăiesc. În secunda în care fac acest lucru, sute de persoane se declară dornice de a sprijini, de a fi parte din ceea ce este posibil în propriul lor destin. Sunt zile în care ne trezim, aici la cabană, cu oameni veniți de la sute de kilometri, pentru a zăbovi într-un spațiu în care puterea fiecărui român devine nemărginită. Participarea lor la un act de creație colectivă, care urmează să atingă mii de alte vieți, mi se pare cea mai evoluată formă de generozitate: vine din pură contribuție și are ca rezultat o stare de certitudine și putere nemaîntâlnită.

Imaginează-te împărtășindu-ți obiectivele cele mai dragi cu ceilalți. Gândește-te și simți cum apropierea oamenilor pe care îi meriți în jurul tău îți creează oportunitatea de a fi cine vrei tu să fii și de a-ți îndeplini misiunea pentru care ești aici. Observă cum dincolo de toate căutările materiale stă o dorință adâncă de a fi împlinit, acceptat și iubit. În momentul în care te conectezi cu aceste lucruri simple, viața devine o oază de liniște, în care culegi exact ceea ce semeni și te poți bucura de ceea ce tocmai tu ai sădit acolo: împlinire, acceptare și iubire.

Asta numesc eu venirea acasă a Românilor. Peste văi și munți, peste mări și țări, locul în care sufletul tău își găsește liniștea este de fapt izvorul belșugului tău ca Om și ca Ființă. Venirea acasă nu este un drum prăfuit, ci o stare de spirit care pune în mișcare cele mai subtile energii ale îndumnezeirii. Venirea acasă nu

este destinație. Mai degrabă, o emoție de dor în continuă desfășurare și simțire. Este acel preludiviu continuu al aventurii de a fi un om al acestui pământ și al acestei țări.

În anii care urmează voi sprijini la trezirea multor suflete pregătite să își îndeplinească menirea. De asemenea, voi pune umărul la vindecarea multor răni care umblă deschise prin lume. Mulți mă întrebă de ce sau cu ce drept fac asta? Le răspund cu o provocare: Fii tu omul care pune lacrimi în ochii fiecărui om pe care îl atingi și îți vei afla răspunsul la întrebarea ta. Vei afla că dreptul de a fi liber poate fi creat numai în interiorul tău. Tot în interiorul tău e locul din care renunți la acel drept.

Rătăcirea, revenirea, zăbovirea și pornirea - sunt toate izvorâte din Ființa care îți dai voie să fii. Poți alege să fii prizonier al propriilor limitări sau creator al propriului destin puternic. La final, există doar un lucru cu care trecem pragul vieții și acela e răbojul tuturor lucrurilor pe care am fi putut, ar fi trebuit sau am fi dorit să le facem.

Provocarea mea pentru tine este să începi să lucrezi la acea listă de lucruri care ar putea deveni mai târziu regrete. Te provoc să îți investești vitalitatea, inteligența, puterea și influența pentru atingerea responsabilă, autentică și integră a tuturor năzuințelor tale. La întoarcerea ta acasă, indiferent de felul în care hotărăști să revii, vei descoperi propria-ți putere de a fi tu însuți, în toate alegerile tale. Sigur ții

minte, din copilărie, sentimentul de a fi complet absorbit și implicat în jocurile tale, sentimentul că timpul se oprește în loc, cu nimic de înlăturat și nimic de adăugat în starea de împlinire a momentului.

Ceea ce îți promit că vei primi în clipa în care te alegi pe tine drept responsabil pentru felul în care merge lumea este, de fapt, scopul pentru care această carte a fost scrisă. Ceea ce vei primi din saltul tău spre libertate este ținta fiecărui român care s-a născut până acum și care se va naște vreodată: darul de a fi primit cu brațele deschise de pământul tău și de oamenii printre care ai ales să te naști. Pentru că da, dacă nașterea ta ar fi întâmplătoare și fără rost, atunci înseamnă că nimic din ceea ai făcut sau urmează să faci nu va aduce vreo diferență în mersul lumii.

Eu, personal, cred că tot ce reprezinți tu în acest moment este de fapt, o alegere continuă. Faptul că ai ales să citești această carte până la final sau faptul că îți numeri zilele de ședere în străinătate, încropind bani de o casă sau duci dorul familiei, așteptând pe cel iubit în țară, toate sunt dovezi ale rostului tău aici.

De aceea, la finalul acestei cărți te las cu o chemare spre casă. Te chem să îți observi dorurile cele mai adânci și visele cele mai profunde. Te chem la acțiune către ceea ce este important pentru tine și care totuși a fost dat deoparte în rătăcirile către drumuri străine de Ființa ta.

Lasă cartea aceasta să îți fie călăuză nu în ceea ce ai de făcut, ci în felul în care îți asumi, la fel ca și mine,

libertatea de a fi omul care dorești să fii, cu toată împlinirea, rostul și acceptarea de care te poți bucura în viața asta.

Adu-ți aminte, oriunde vei merge, că libertatea din tine aprinde libertatea din ceilalți și asta îți va da ocazia să fii genul de om care aduce noimă și inspirație în comunitățile pe care le iubești. Mai mult, urmându-ți destinul de Român, vei putea să aduci liniște și armonie în acele comunități lipsite de tihnă, vei putea dărui pacea în toate locurile din care a lipsit până acum.

Prezența ta va fi resimțită pretutindeni ca o adiere de aer proaspăt și curat pentru că în acel spațiu de libertate în care funcționezi, alți oameni vor putea să se aleagă pe ei înșiși drept demni de libertate. Alți români vor deveni capabili în preajma ta să își descopere misiunea pentru care au venit pe acest pământ.

Dacă este genul de viață fără de lipsuri pe care dorești să o ai, te provoc să îți imaginezi felul în care decurge viitorul acestei țări atunci când ai în preajma ta încă zece, o sută, o mie sau un milion ca tine. Sortii de izbândă ai oricărui vis cresc nelimitat atunci când accepți să crezi și să aplici alături de ceilalți valorile tale de neam.

Karma de Neam nu este un manual de patriotism. Intenția cu care am scris aceste rânduri mici este de a te inspira pe tine să te repui pe lista oamenilor pe care dorești să îi vezi acasă sufletește și

trupește.

Karma de Neam nu este un curent politic. Mă uit la cetina brazilor din jurul cabanei în care scriu acum și îmi doresc cu lacrimi în ochi să îți fie ca o potecuță care te îndrumă spre propriul tău suflet. Atâta sete de ascultare și iubire avem de stins în țara asta, încât vom avea nevoie de fiecare om care mai deține o fărâmă de glie în suflet, să pună umărul la reclădirea noastră interioară, mai întâi. Restul va veni de la sine.

Un om împăcat sufletește va face alegeri care vor lăsa pe cei din jur împăcați sufletește. Un om iubitor va alege să împrăștie iubire. Un om abundent va dăruia abundență. Fă tot ce ai de făcut să devii acel om și să te pui în mișcarea care te împlinește cel mai mult.

Îți sunt recunoscător pentru răbdarea și curiozitatea de a trăi această aventură de devenire interioară, alături de mine. Mă pot întoarce liniștit în lume, știind că mi-am îndeplinit promisiunile prin energia cărora este posibil să îmi trăiesc viața.

Știu că mi-am îndeplinit, așa cum o vei face și tu curând, angajamentul de a îmi acorda fiecare respirație cu muzica pe ritmul căreia trăiesc. Și muzica asta are un singur vers: România.

Te iubesc pentru cine ești și cine urmează să devii!

Îți mulțumesc că ai în tine acea scânteie care te-a ținut în această conversație

Îmi pare rău de rătăcirile prin care am trecut cu toții de-a lungul vieții!

Te rog să mă ierți că mi-a luat atât de mult timp
să mă regăsesc!

Te aștept Acasă!

***Sfârșitul cărții și începutul unei noi
vieți ca Român***

Cine este CREATERRA?

Createrra inspiră oamenii să devină lideri care creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune și obținând ceea ce este important pentru ei. În prezent, echipa Createrra servește românii aflați pe ambele părți ale Prutului, atât în România, cât și în Republica Moldova și este formată din:

ANDREEA TONICIUC | Ministerul Dăruirii

Sunt autoarea cărții Posesorii Busolei și președintele Asociației Suflete Libere. Am petrecut ultimii 5 ani din viață contribuind în viețile oamenilor atât prin proiectele sociale pe care le-am inițiat, cât și prin programele pe care le creez alături de echipa Createrra. După o curățare detaliată a propriei mele vieți, doresc să ofer oamenilor unelte care aduc împlinire și armonie și care scot tot ce e mai bun din spiritul uman. Cred că toți oamenii pot fi cine sunt ei cu adevărat și pot ajunge la o viață împlinitoare și armonioasă. Acest fel de viață poate fi o realitate pentru toți cei care sunt dispuși să se uite cu curaj la viața lor și să admită adevărul care există.

Misiune: „Generând libertate în fiecare moment, obțin armonia care-mi dă puterea de a inspira oamenii.”

MARIUS SPIRIDON | Ministerul Abundenței

Caut, descopăr, creez și aplic noi feluri de a fi și prin asta îmi asum și împărtășesc această libertate cu oamenii

din jurul meu. În Createrra, facilitez oamenilor accesul la propria devenire. Acest lucru este posibil de fiecare dată când înțelegem saltul de la „a fi în viață” și „a trăi”. Scopul meu în această organizație este ca Tu, cel care citești aceste rânduri, să accepți, prin evenimentele noastre, puterea de a fi izvorul lumii în care trăiești. De aceea, sprijin oameni, familii, organizații, companii și comunități să creeze ceea ce le îndeplinește visele, planurile, obiectivele și idealurile. Pentru a fi în postura de a oferi, creez în fiecare moment posibilități de a trăi responsabil, autentic și integru.

Misiune: *„Prin curățenia mea fizică și spirituală obțin liniștea sufletească care îmi dă puterea să transform oamenii.”*

ANDREEA ORÎNDARU | Ministerul Inspirației

Eu sunt Andreea (uneori mai semnez și sub numele de Omul Pentru Oameni) și de formare sunt om de marketing și de suflet sunt om de creștere umană, dedicată pasiunii și dăruirii în orice formă, moment, context. Printre contextele cele mai diverse în care ne putem întâlni se numără: pe holurile ASE (unde predau), în cursuri transformaționale și de creștere (în programele companiei Createrra, la fondarea căreia am contribuit), în momentele în care cauți consultanță în marketing și servicii de design grafic (te pot sprijini cu astfel de lucruri prin propria mea companie), pe ringul de dans sau la cursurile de dans (iubesc să dansez și predau UrbanKiz). În fiecare din aceste locuri, promit să-ți fiu sprijin, să-ți fiu alături cu iubire, empatie, atenție, dedicare, bucurie și, cel mai important, pasiune din toată inima! Îmi iau angajamentul că îți voi aduce multă inspirație zi de zi, beculețe aprinse, bunătate

pe pâine și iubirea de oameni și de România.

Misiune: „*Libertatea mea naște creativitatea de a dărui iubirea prin care aduc împlinire în lume.*”

CRISTINA GLIGA | Ministerul Expansiunii

Pasiunea este oxigenul meu ce îmi oferă posibilitatea să crez și să inspir zi de zi. Impecabilitatea este acel ulei care îmi lubrifică fiecare detaliu dintr-o acțiune ca toate să funcționeze în unison. Echilibrul este apa care mă face să o caut mereu și să mă simt împlinită atunci când o obțin. Pasiunea, impecabilitatea și echilibrul sunt valori cu care mă trezesc și inspir fiecare om ce îmi pășește pragul sufletului.

Misiune: „*Prin responsabilitate obțin încrederea și libertatea de a inspira oamenii să își găsească echilibrul!*”

SIMONA POPA | Ministerul Creației

Sunt o persoană cu o mare pasiune pentru oameni, pe care îi consider extraordinari și creatorii propriilor vieți. În timp, ghidată de această pasiune, m-am axat pe două direcții: pe dezvoltarea mea personală și pe crearea de programe educaționale de impact, în principal în străinătate. După mulți ani de căutări în exterior, am ales să mă întorc acasă, atât la propriu, cât și la figurat, și să fac o diferență în viața oamenilor.

Misiune: „*Iubindu-mă, obțin liniștea interioară care-mi dă puterea să aduc libertate în lume.*”

VLAD GRIGORE | Ministerul Armoniei

Un om al oamenilor. Un profet al armoniei și al egalității ce face din implicarea fără de cusur, o misiune ce este onorată în fiecare zi și cu fiecare acțiune. „No days off” este motto-ul ce mă recalibrează în momentele în care tind să îmi iau o pauză de la misiunea mea de a fi printre semeni sprijinindu-i în călătoria lor spre eternitate. Dintotdeauna am crezut cu tărie că viața este despre a contribui, iar alături de echipa Createrra am descoperit că, generarea, dăruirea, contribuția sunt la ele acasă. AICI imposibilitatea moare de foame în fiecare zi.

Misiune: „În misiunea sufletului de a fi printre semeni călăuzindu-i spre eternitate!”

EMIL SÎRBU | Ministerul Expansiunii

Cum spune Mark Twain, în viață sunt două zile importante, prima este cea în care te naști și a doua este cea în care înțelegi pentru ce te-ai născut. În Createrra, am descoperit a doua zi importantă din viața mea, doar că am mai îmbogățit-o cu o doză de valori puternice care le onorez zilnic și inspir și pe alții să le întruchipeze în propriile lor vieți. Tot ce fac în fiecare moment din viața mea este să trăiesc intenționat și acolo viața capătă sens.

Misiune: „Prin autenticitate, obțin puterea și libertatea de aduce claritate și armonie în lume.”

CRISTIANA ȘERBĂNEL | Ministerul Evoluției

Sunt o ființă simplă și în fiecare moment mă las ghidată de iubirea profundă pe care o simt pentru oameni.

După ce am călătorit timp de aproape trei ani în propria viață și am avut parte de conștientizări și salturi puternice, mi-am dat voie să renunț la propriile măști și la atașamentele din trecut, dându-mi voie să reasc și să ofer în întreaga lume darurile mele cu care am pășit pe acest pământ: iubire, acceptare, generare și noi posibilități. Înainte de a mă dedica în totalitate oamenilor, am adus valoare în mediul de afaceri din România, ca și consultant. În prezent, îmi direcționez întreaga pasiune în sesiunile de coaching, în cartea mea și în fiecare moment de interacțiune cu oameni frumoși pe care îi primesc cu grație și curiozitate în spațiul meu.

Misiune: „Prin autenticitate, iubire și prezență, obțin împlinire și generez evoluție și unitate la nivel de umanitate.”

CE DESCOPERI ÎN CADRUL PROGRAMELOR CREATERRA?

❖ TRILOGIA PUTERII PERSONALE: TRĂIEȘTE VIAȚA ÎN TERMENII TĂI

1. PUTEREA TRECUTULUI

Aduce **recalibrare și regenerare** în viața fiecărui om. Puterea Trecutului te susține, oricine ai fi, să devii intențional, disciplinat, cu liniște interioară și cu o capacitatea extraordinară de regenerare a resurselor tale sufletești. Intensitatea emoțiilor, puterea ta de a fi cu oamenii, capacitatea de **genera acțiuni decisive și intenționale către visele care contează pentru tine**, sunt în acest curs promisiunea noastră către tine. La final

de curs vei putea să te întorci în lume drept **o ființă care a făcut pace cu trecutul, transformând lupta în înțelepciune și timpul în inspirație.**

2. PUTEREA PREZENTULUI

Imaginează-ți pentru câteva momente că **te bucuri de o viață în care știi și accepți fiecare moment în forma în care vine și cu emoțiile pe care le poartă.** Mai mult de atât, întreabă-te pentru o secundă: Cum ar fi dacă fiecare acțiune pe care o creez onorează misiunea vieții mele, acel scop măreț pentru care m-am născut și în prezența căruia totul capătă sens și scop? În Puterea Prezentului îți oferi oportunitatea de a **descoperi în mod conștient și asumat misiunea pe care ai avut-o dintotdeauna.** Puterea prezentului este evenimentul în cadrul căruia înveți să explorezi ceea ce este posibil într-o viață trăită din **prezență, acceptare și creativitate: Devii Creatorul Vieții Tale!**

3. PUTEREA VIITORULUI

Este o colecție a celor mai relevante **legi ale spațiului** în care trăim. Aceste legi sunt înțelese, testate și exersate conștient pe parcursul celor trei zile din imersiune, în așa fel încât să **poți citi cu ușurință spațiul unei persoane și intențiile pe care le are.** Descoperi simplitatea și aplicabilitatea **matricei umane,** generezi **acte de creație zi de zi,** obții acces total la a fi cauza pentru care lucrurile se întâmplă în lume, **generezi posibilități** în interiorul posibilităților. Te invit în acest

program de valoare umană pentru a dezlănțui latura unică a existenței tale către un gen de viață care va schimba felul în care vezi lumea pentru totdeauna. **Fii TU posibilitatea în care oamenii își găsesc sensul în lume!**

❖ TRANSFORMARE LA MUNTE

Evenimentul cuprinde un set de experiențe și activități transformatoriale unde vei descoperi cum să **completezi spațiul personal**, cum să **creezi în permanență**, cum să **aduci acceptarea trecutului și a prezentului**, toate în puterea extraordinară a grupului. Intenția declarată a acestui eveniment este de a te sprijini în a **renaște propria lume interioară** și de a-ți fi alături în descoperirea a ceea ce este posibil pentru tine, în toate aspectele pe care dorești să le abordezi. Transformare la munte se desfășoară într-un peisaj montan, în sânul naturii, alături de oameni care și-au dat împreună cuvântul pentru aceeași destinație: **ridicarea frecvenței personale** cu sprijinul grupului și conștientizarea faptului că noi suntem creatorii propriei noastre lumi interioare și exterioare. În cadrul evenimentului, îți descoperi **propria aură prin aparatul de scanare GDV - Kirlian**.

❖ TRANSFORMARE LA MARE

Transformare la mare este un eveniment al posibilităților infinite. 8 zile de **aventură, transformare personală, socializare, dansuri, foc de tabără, concurs de castele de nisip, concurs cu zmee, jocuri de leadership, activități pentru copii și multă**

distracție. Toate acestea se vor întâmpla într-un spațiu al **iubirii, libertății și unității.** Traineri de excepție vin să ne sprijine cu salturile de care avem nevoie în toate aspectele vieții noastre. Vom experimenta și deprinde noi metode de **conectare cu propria ființă.** Intenția cu care am creat evenimentul „Transformare la Mare” este aceea de a aduce împreună oameni cu aspirații comune spre a experimenta stări profunde de libertate, unitate și iubire.

❖ WISDOM RETREAT

Traineri și șamani din diferite colțuri ale Europei se adună la o cabană în vârf de munte, într-o pădure din județul Bacău, să împărtășească informații, experiențe prețioase și să te sprijine să accesezi înțelepciunea și puterea care îți va schimba viața. Cu îndrumarea trainerilor, aici obții **claritate, înțelepciune, descoperi misiunea și te regăsești pe tine.** Toți acești traineri sunt completați de abordarea spirituală a șamanilor, printre care se află și **Andreas,** unul dintre șamanii care folosesc ritualurile indiene din America Centrală și de Sud. În aceste călătorii, Andreas te va ghida prin sunete, esențe, miresme, dans și alte elemente care îți ascut simțurile. Promisiunea noastră este aceea că la finalul evenimentului Wisdom vei avea **puterea de a te conecta profund cu tine și cu ceilalți, de a face alegeri înțelepte și de a genera noi contexte și posibilități spre a experimenta libertatea în orice domeniu al vieții tale.**

❖ PROGRAME PENTRU COPII ȘI TINERI

1. Trăiește Viața în Termenii Tăi - Copii

Trăiește Viața În Termenii Tăi pentru Copii este un eveniment puternic transformațional pentru copii cu vârsta între 7 și 13 ani și adolescenții cu vârsta între 14-18 ani, creat ca o imersiune de două zile în care copii **se conectează cu ființa lor și se eliberează de credințele limitative create**, înlocuind astfel conversațiile interioare de neputință cu conversații interioare de putere. Acest program îmbină armonios **jocuri și instrumente simple** care fac o diferență reală în viața fiecărui copil. Copii se conectează cu sinele propriu și integrează în propria experiență noțiuni precum: **responsabilitatea, autenticitatea și integritatea**. De asemenea, copii descoperă noțiunea de spațiu, legea integrității și învață să creeze contexte puternice care să onoreze în fiecare moment propriul adevăr. Cu alte cuvinte, în această imersiune de două zile, **fiecare copil devine invincibil și de neclintit în propriul adevăr**.

2. Generația Alpha

Generația Alpha este un program special dedicat copiilor între 7-13 ani creat cu scopul de a le oferi generațiilor tinere **instrumente simple** prin care să se conecteze la **potențialul lor absolut**. În cadrul întâlnirilor, copii descoperă propriile credințe limitative și creează alături de trainerii special pregătiți soluții pentru a pune în loc **conversații de putere**. Acesta este un program în cadrul căruia copii își dezvoltă în fiecare

moment **inteligența emoțională** prin interacțiuni în cadrul grupului, dar și prin acțiuni sau comunicări ulterioare către membrii familiei, profesori sau alte persoane pe care ei însuși le descoperă în cadrul exercițiilor. Este programul în care fiecare suflet se descoperă pe el însuși, își descoperă **lumina și darurile din interior**. Generația Alpha este un program care promite **încredere în sine, libertate în exprimare, compasiune, înțelegere, libertatea în a alege, capacitatea de a fi prezent asupra poveștii create în urma unui eveniment, dezvoltarea creativității și a sentimentului de empatie**. Intenția din spatele programului este de a aduce **o contribuție reală în evoluția generației tineri** prin a-i sprijini în a trece spre viața de adolescenți, și mai apoi adulți, cu putere, claritate, încredere, viziune și sens al vieții.

3. Generația Z

Generația Z este un program special dedicat tinerilor cu vârsta între 18-28 de ani cu scopul de a-i ghida în a-și descoperi **pasiunea, puterea interioară și puterea de acțiune** în fiecare moment. Acest curs cuprinde 8 întâlniri de descoperire, conștientizări și creație. Este o imersiune în care **te descoperi pe tine**, dezbrăcat de credințe împrumutate de la părinți, bunici sau prieteni. Obții **încrederea în tine** la un nivel de vibrație înaltă. Descoperi cum este să fii cu tine și să te accepți așa cum ești și așa cum nu ești. Îți descoperi pasiunile și îți dai voie **să crezi un viitor nou** pentru tine, fiind prezent la darurile tale și la cine ești tu, suflet frumos. Este o

imersiune despre tine, care te sprijină în a descoperi **potențialul tău absolut**. Noi, creatorii programului, **vedem în tine o posibilitate pentru întreaga lume**. Știm că nu ești aici întâmplător și intenția noastră este să te sprijinim astfel încât să-ți trăiești viața în termenii tăi, într-un sens al total împlinirii!

Descoperă fiecare din aceste **programe** și **noutățile, inspirația și posibilitățile tale transformăionale** la www.createrra.ro (inclusiv calendarul următoarelor programe de grup la www.createrra.ro/calendar),
pe pagina de Facebook:
<https://www.facebook.com/ABrandNewEra.Createrra/>,
la adresa de e-mail salut@createrra.ro și
numărul de telefon **(0737) 333 661**.